

พระกิตติคุณ

บทเรียนที่ 1:

ทำความรู้จักกับพระกิตติคุณ

thirdmill

Biblical Education. For the World. For Free.

© 2012 โดย Third Millennium Ministries

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำซ้ำส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งพิมพ์นี้ในรูปแบบใด ๆ หรือโดยวิธีการใด ๆ ก็ตาม เพื่อผลกำไร (ยกเว้นเพื่อการอ้างอิงโดยสังเขป เพื่อการแสดงความคิดเห็น หรือเพื่องานด้านวิชาการ) โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์ Third Millennium Ministries, Inc., 316 Live Oaks Blvd., Casselberry, Florida 32707

หากมิได้ระบุไว้เป็นอย่างอื่น ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่อ้างอิงคัดมาจากพระคัมภีร์ฉบับ New International Version สงวนลิขสิทธิ์ © 1973, 1978, 1984, 2011 โดยสมาคมพระคริสตธรรมระหว่างประเทศ โดยได้รับอนุญาตจาก Zondervan Bible Publishers.

ข้อมูลเกี่ยวกับ THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Third Millennium Ministries (ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม)

เป็นพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐของคริสเตียนโดยไม่หวังผลกำไร เพื่อ:

ให้การศึกษาด้านพระคัมภีร์แก่ผู้ต้องการศึกษาทั่วโลก โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

เป้าหมายของเราคือการให้การศึกษาด้านคริสต์ศาสนาโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายให้แก่ศิษยาภิบาลและผู้นำคริสเตียนมากมายรอบโลก ที่ยังขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอสำหรับการรับใช้ เราจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวนี้โดยการผลิตและเผยแพร่หลักสูตรศาสนศาสตร์รูปแบบใหม่ ระบบมัลติมีเดีย ทั่วโลก โดยใช้ภาษาอังกฤษ อาหรับ จีนกลาง รัสเซีย และสเปน นอกจากนี้ หลักสูตรของเรายังถูกแปลไปอีกกว่า 12 ภาษา โดยผ่านองค์กรคู่มิตร หลักสูตรนี้ประกอบด้วยสื่อวีดิทัศน์ที่เน้นภาพ เอกสารคำสอน และข้อมูลต่าง ๆ ทางอินเทอร์เน็ต และถูกออกแบบมาเพื่อให้ใช้โดยโรงเรียน กลุ่ม หรือบุคคล ทั้งในระบบออนไลน์และในกลุ่มผู้ร่วมศึกษา

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา

เราได้พัฒนาวิธีการที่จะใช้เงินทุนอย่างคุ้มค่าในการผลิตบทเรียนมัลติมีเดียที่ได้รับรางวัล ซึ่งมีเนื้อหาและคุณภาพที่ดีที่สุด

เราใช้นักเขียนและบรรณาธิการที่เป็นนักการศึกษาที่ผ่านการฝึกอบรมด้าน ศาสนศาสตร์อย่างดี และใช้นักแปลที่เป็นเจ้าของภาษาเป้าหมายผู้มีความเข้าใจด้านศาสนศาสตร์

บทเรียนของเรานำเสนอแนวคิดอันลึกซึ้งของศาสตราจารย์จากวิทยาลัยพระคริสตธรรม และจากศิษยาภิบาลจากทุกมุมโลก ยิ่งกว่านั้น เรายังใช้นักออกแบบกราฟิก นักวาดภาพประกอบ และผู้ผลิตที่ยึดมั่นในมาตรฐานสูงสุดของการผลิต และใช้อุปกรณ์และเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่ทันสมัย

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของการเผยแพร่ Third Millennium

ได้สร้างพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์กับคริสตจักร วิทยาลัยพระคริสตธรรม โรงเรียนสอนพระคัมภีร์ มิชชันนารี สถาบันวิทย์คริสเตียน ผู้ให้บริการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม และองค์กรอื่น ๆ.

สัมพันธภาพดังกล่าวได้นำไปสู่การเผยแพร่บทเรียนทางวิดีโอจำนวนนับไม่ถ้วน สู่ผู้นำ ศิษยาภิบาล และนักเรียนพระคัมภีร์ในท้องถิ่น.

และเว็บไซต์ของเราก็เป็นช่องทางเผยแพร่และจัดหาสื่อประกอบบทเรียนเพิ่มเติม รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเริ่มต้นชุมชนแห่งการเรียนรู้ของตนเอง.

Third Millennium Ministries ถือว่าเป็นบริษัทประเภท 501(c) (3)

ตามข้อบังคับของกรมสรรพากรแห่งสหรัฐอเมริกา เราพึ่งพาเงินบริจาคที่สามารถลดหย่อนภาษีได้ ที่คริสตจักร มูลนิธิ ธุรกิจ และบุคคลต่าง ๆ ถวายให้ด้วยความอาารี

หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธกิจของเรา

และศึกษาว่าจะมีส่วนร่วมกับพันธกิจนั้นได้อย่างไร โปรดเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเรา

www.thirdmill.org.

สารบัญ

I. บทนำ	1
II. ลักษณะทางวรรณกรรม	1
A. ประเภท	2
1. เรื่องเล่าเชิงประวัติศาสตร์	2
2. ชีวิตประวัติแบบกรีก-โรมัน	3
3. เรื่องเล่าเชิงประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์	6
B. ความน่าเชื่อถือ	7
1. การเข้าถึงข้อมูล	7
2. ความตรงไปตรงมา	8
3. การยืนยันจากแหล่งข้อมูลอื่น	9
4. การฝึกฝน	10
5. ความเชื่อมั่นด้านศาสนศาสตร์	11
6. พระวิญญาณบริสุทธิ์	12
III. ...สถานะของพระกิตติคุณในคริสตจักร	13
A. การประพันธ์	13
1. ความคล้ายคลึงกัน	13
2. ทฤษฎีเกี่ยวกับการประพันธ์	16
3. ความแน่ใจ	16
B. ความเป็นของแท้	17
1. ผู้เขียนที่เชื่อถือได้	18
2. การรับรองของอัครธรรมทูต	18
3. การมีคริสตจักรเป็นพยาน	19
IV.เอกภาพ	20
A. โคร่งเรื่องเดียวกัน	20
B. พระเยซู	21
1. ข้อพิพาท	21
2. คำศัพท์	22

3. ขึ้นตอน	24
V.ความหลากหลาย	26
A. ความยากลำบากที่ปรากฏชัด	26
1. ลำดับเวลา	26
2. การละเว้น	27
3. เหตุการณ์ที่แตกต่างกัน	27
4. คำพูดที่แตกต่าง	27
B. จุดเน้นเด่นชัด	28
1. พระเยซูคือใครในพระกิตติคุณมัทธิว?	29
2. พระเยซูคือใครในพระกิตติคุณมาระโก?	31
3. พระเยซูคือใครในพระกิตติคุณลูกา?	33
4. พระเยซูคือใครในพระกิตติคุณยอห์น?	36
VI. สรุป	37

พระกิตติคุณ

บทเรียนที่ 1

ทำความเข้าใจกับพระกิตติคุณ

บทนำ

เคยสังเกตไหมว่าข่าวสารสำคัญเพียงใดในชีวิตเรา? ข้อมูลสำคัญที่เราได้รับเกี่ยวกับโลกรอบตัวล้วนมีอิทธิพลต่อความเห็น ค่านิยม แผนการ และแง่มุมต่าง ๆ ในชีวิตของเรา บางครั้ง เหตุการณ์ที่เป็นข่าวก็สำคัญถึงขนาดเปลี่ยนโลกทัศน์ทั้งสิ้นของเราได้

เช่นเดียวกัน เมื่อลองคิดดู พระคัมภีร์ก็เหมือนกับแฟ้มข้อมูลที่บรรจุข่าวสาร โดยบันทึกทั้งเหตุการณ์ที่ดีและไม่ดีที่เกี่ยวข้องกับคนของพระเจ้า ตลอดประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา และเมื่อเราศึกษาเรื่องราวเหล่านี้ ก็มีอิทธิพลเปลี่ยนแปลงเราได้หลาย ๆ ทาง

แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ข่าวดีที่สุดที่พระเจ้าบอกแก่เราก็คือชุดข้อมูลที่ถูกรวบรวมขึ้น ซึ่งเราเรียกว่า “ข่าวประเสริฐ” หรือ “พระกิตติคุณ” นั่นเอง นี่คือการรวมตัวของตัวบุคคลและพันธกิจของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา และเรื่องราวเหล่านี้สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตมนุษย์ได้

นี่เป็นบทเรียนแรกในชุดบทเรียน “พระกิตติคุณ” ในบทเรียนชุดนี้ เราจะสำรวจพระวจนะที่เขียนโดย มัทธีว มาระโก ลูกา และยอห์น เกี่ยวกับชีวิตและพันธกิจของพระเยซูคริสต์ ในบทเรียนแรกนี้ ซึ่งเราให้ชื่อว่า “ทำความเข้าใจกับพระกิตติคุณ” เราจะแนะนำให้คุณรู้จักกับพระวจนะเหล่านี้ เพื่อเราจะเข้าใจอย่างชัดเจนยิ่งขึ้นและประยุกต์คำสอนของพระวจนะเหล่านี้เข้ากับชีวิตปัจจุบันของเราได้อย่างเต็มที่

เพื่อสร้างความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับพระกิตติคุณ เราจะเริ่มด้วยประเด็นสำคัญยังสี่ประเด็นคือ หนึ่ง เราจะศึกษาพระกิตติคุณในแง่ลักษณะทางวรรณกรรม สอง เราจะดูที่สถานภาพของพระกิตติคุณในคริสตจักร สาม เราจะพิจารณาความเป็นเอกภาพระหว่างพระกิตติคุณทั้งสี่ และสี่ เราจะสำรวจความแตกต่างที่ทำให้พระกิตติคุณแต่ละเล่มมีจุดเด่นต่างจากเล่มอื่น เราจะเริ่มต้นด้วยการศึกษาลักษณะทางวรรณกรรมของพระกิตติคุณ

ลักษณะทางวรรณกรรม

โดยทั่วไป เมื่อเราอ่านงานวรรณคดี เราก็เข้าใจได้ว่าวรรณคดีที่เรากำลังอ่านเป็นงานประเภทใด และนั่นเป็นสิ่งที่ช่วยให้เราทราบว่าควรอ่านงานนั้นอย่างไรและจะคาดหวังสิ่งใด ดังนั้น สมมติว่าเรากำลังอ่านนวนิยายเชิงประวัติศาสตร์ เราก็จะไม่คาดหวังว่ามันคือประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้นจริง และเราก็จะไม่ถูกชักนำให้มีความเข้าใจผิด ๆ หรือถ้าคุณกำลังอ่านรวมเรื่องสั้นและคุณรู้ว่ามันไม่ใช่นวนิยายเรื่องเดียวที่ต่อเนื่องกัน

คุณก็จะไม่อ่านงานดังกล่าวในแบบนั้น ดังนั้น

เราจึงจำเป็นต้องมีความเข้าใจประเภทของวรรณคดีที่เราอ่านและแบบแผนที่ถูกกำหนดด้วยลักษณะงานชิ้นนั้น ๆ
ที่เรากำลังอ่านด้วย

—ดร. ริชาร์ด บอคแฮม

เราจะสำรวจลักษณะเชิงวรรณกรรมของพระกิตติคุณจากสองมุมมอง หนึ่ง

เราจะพิจารณาว่าพระกิตติคุณเป็นวรรณกรรมประเภทใด โดยดูที่ลักษณะเฉพาะทางวรรณกรรมที่ปรากฏในทั้งสี่เล่ม และสอง
เราจะอภิปรายในแง่ความน่าเชื่อถือทางประวัติศาสตร์ ก่อนอื่น เราจะศึกษาพระกิตติคุณทั้งสี่ในแง่ประเภทของวรรณกรรม

ประเภท

กล่าวโดยทั่วไป ประเภทก็คือชนิดหรือแบบของวรรณคดี โดยพื้นฐานแล้ว วรรณคดีประเภทต่าง ๆ
ถูกจำแนกตามรูปแบบและหน้าที่เชิงวรรณกรรมนั้น ๆ เช่น ลีลาการเล่าเรื่องและการใช้ภาษาภาพพจน์

พระคัมภีร์ประกอบด้วยการเขียนต่างกันหลายประเภท ตัวอย่างหนึ่งได้แก่เรื่องเล่าเชิงประวัติศาสตร์
เช่นเรื่องราวเกี่ยวกับดาวิดในพันธสัญญาเดิม อีกประเภทหนึ่งได้แก่บทประพันธ์ร้อยกรอง เช่นสดุดี
แต่จดหมายหรือจดหมายฝากก็เป็นอีกหนึ่งประเภท อีกทั้งคำพยากรณ์และอื่น ๆ อีกมากมาย
วรรณคดีแต่ละประเภทก็มีแบบแผนของตัวเอง มีวิธีการสื่อสารในรูปแบบเฉพาะ ด้วยเหตุนี้
จึงสำคัญอย่างยิ่งที่เราต้องเข้าใจประเภทของวรรณกรรมในพระกิตติคุณ เราจะเข้าใจได้ง่ายขึ้นว่าพระกิตติคุณสอน “อะไร”
ถ้าเราเข้าใจก่อนว่าพระกิตติคุณสอน “อย่างไร”

เพื่อให้เข้าใจว่าพระกิตติคุณสื่อสารกับเราอย่างไร เราต้องระบุและบรรยายประเภทของพระกิตติคุณในสามขั้นตอน หนึ่ง
เราจะกล่าวข้อความบางประการที่ระบุว่าพระกิตติคุณเป็นเรื่องเล่าเชิงประวัติศาสตร์ สอง
เราจะเปรียบเทียบพระกิตติคุณกับเรื่องเล่าเชิงประวัติศาสตร์แบบหนึ่งโดยเฉพาะ นั่นคือ การเขียนชีวประวัติแบบกรีก-โรมัน และสาม
เราจะเปรียบเทียบพระกิตติคุณกับเรื่องเล่าเชิงประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์ เช่น ประวัติศาสตร์ต่าง ๆ ที่บันทึกในพันธสัญญาเดิม
เราจะเริ่มด้วยลักษณะทั่วไปของวรรณกรรมเรื่องเล่าเชิงประวัติศาสตร์

เรื่องเล่าเชิงประวัติศาสตร์

เรื่องเล่าเชิงประวัติศาสตร์เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลที่เคยมีชีวิตอยู่ในอดีตและเกี่ยวกับการกระทำและเหตุการณ์ต่าง ๆ
ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาของคนเหล่านั้น โดยพื้นฐานแล้ว พระกิตติคุณถือเป็นเรื่องเล่าเชิงประวัติศาสตร์
เนื่องจากเป็นบันทึกเกี่ยวกับชีวิตและพันธกิจของพระเยซูคริสต์

เนื้อหาส่วนใหญ่ในพระคัมภีร์ รวมถึงพระกิตติคุณด้วย ถูกเขียนขึ้นโดยตั้งใจให้มีรูปแบบของเรื่องเล่า
เพราะคนเรามักนิยมเรื่องราวต่าง ๆ ตามธรรมชาติแล้ว เราจึงมีส่วนร่วม — ไม่ใช่เพียงในด้านจิตใจ
แต่แม้กระทั่งในด้านอารมณ์ของเรา และรวมไปถึงความตื่นเต้นทางกายภาพด้วย —
เมื่อเราเข้าไปมีส่วนในเรื่องราวอันยิ่งใหญ่ และเรื่องราวต่าง ๆ

ยังทำให้เราสามารถใช้ชีวิตโดยเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ของผู้อื่น นี่เป็นส่วนสำคัญของพลังแห่งเรื่องราวต่าง ๆ
 ฉะนั้น เมื่อพระกิตติคุณมาถึงเราในรูปแบบของวรรณคดี ในรูปแบบของเรื่องเล่า
 พระกิตติคุณจึงทำให้เราไม่เพียงแต่เรียนรู้ความจริงเกี่ยวกับพระเยซูเท่านั้น
 แต่ช่วยให้เรามีประสบการณ์ตรงกับพระองค์ด้วย
 มันทำให้เราเห็นว่าอาณาจักรของพระเจ้าและอาณาจักรสวรรค์กำลังทำงานอยู่
 ช่วยให้เราเห็นภาพความเมตตาของพระเยซู ไม่ใช่เพียงแค่คำพูดเท่านั้น พระเยซูทรงรักผู้มีใจอ่อน
 แต่เราได้เห็นพระองค์เล่าเรื่องราวต่าง ๆ และเห็นพระองค์ดำเนินชีวิตอย่างสอดคล้องกับสิ่งที่พระองค์ทรงสอน
 โดยทรงยกย่องผู้มีใจอ่อนและกำราบผู้โสโอหัง นอกจากนี้แล้ว เรื่องราวต่าง ๆ
 และรูปแบบเชิงวรรณกรรมของพระกิตติคุณก็ทำให้เราสามารถทำตามตัวอย่างของพระเยซูในลักษณะเดียวกันกับที่
 สาวกของพระองค์ได้ทำตาม การที่เราได้รับรู้เรื่องราวเหล่านี้ในลักษณะเรื่องเล่าเล่า
 ทำให้เราสามารถติดตามพระเยซูในวิธีนั้น
 เพื่อเราจะทำความรู้จักกับบุคคลในเรื่องและเรียนรู้ทั้งเรื่องความล้มเหลวและความสำเร็จของคนเหล่านั้น
 และเพื่อเราจะพยายามดำเนินชีวิตอย่างสัตย์ซื่อในแบบฉบับของเราเอง ซึ่งเป็นการดำเนินชีวิตของเรา

—ดร. โจนนาธาน เพนนิ่งตัน

งานเขียนเรื่องเล่าเชิงประวัติศาสตร์ทั่วไปในสมัยโบราณ โดยแบบฉบับแล้ว ถูกพัฒนาขึ้นด้วยสามส่วนประกอบ
 ตอนต้นของเรื่องเล่าจะแนะนำตัวละครและกำหนดจุดมุ่งหมายที่ตัวละครต้องทำให้สำเร็จ
 ตอนกลางมักจะนำเสนอความท้าทายหรืออุปสรรคที่ตัวละครต้องเผชิญก่อนที่จะสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย
 ตอนจบคือบทสรุปของเรื่องราวเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยมักแสดงให้เห็นว่าตัวละครนั้นประสบความสำเร็จตามเป้าหมายหรือไม่อย่างไร

พระกิตติคุณก็ดำเนินตามโครงเรื่องพื้นฐานเช่นเดียวกันนี้ แต่ละเล่มเริ่มด้วยการแนะนำพระเยซูในฐานะตัวละครหลักของเรื่อง
 และบรรยายเป้าหมายของพระองค์ในการนำความรอดมาสู่มนุษย์โดยผ่านอาณาจักรของพระเจ้า
 แต่ละเล่มก็ดำเนินเรื่องต่อไปโดยการนำเสนอความท้าทายต่าง ๆ ที่มีต่อพระราชอำนาจและพันธกิจของพระเยซู
 ก่อนจะสรุปด้วยการบรรยายผลของพันธกิจบนโลกนี้ของพระองค์ ความคล้ายคลึงกันนี้ทำให้แทบทุกคนเห็นพ้องต้องกันว่า
 เรื่องเล่าเชิงประวัติศาสตร์ก็คือรูปแบบหลักทางวรรณกรรมของพระกิตติคุณ

ชีวประวัติแบบกรีก-โรมัน

ภายใต้เรื่องเล่าเชิงประวัติศาสตร์ส่วนใหญ่ นักศึกษาบางคนได้เสนอว่าพระกิตติคุณน่าจะจัดอยู่ในกลุ่มย่อยของเรื่องเล่า
 ที่รู้จักกันในชื่อ “ชีวประวัติแบบกรีก-โรมัน”

เราจะพิจารณาข้อเปรียบเทียบระหว่างพระกิตติคุณและชีวประวัติแบบกรีก-โรมันในสองขั้นตอนนี้ ก่อนอื่น
 เราจะศึกษาความคล้ายคลึงกันระหว่างทั้งสอง จากนั้น เราจะศึกษาความแตกต่าง เราจะเริ่มด้วยการศึกษาความคล้ายคลึงกัน

ความคล้ายคลึงกัน ชีวประวัติโบราณเล่าเกี่ยวกับชีวิตของผู้นำผู้ยิ่งใหญ่ ชีวประวัติแบบกรีก-
 โรมันเหล่านี้อาจรวมถึงตัวละครและเรื่องราวแตกต่างกันมากมาย
 แต่จะเน้นบรรยายตัวละครและเรื่องราวในลักษณะที่ให้ความสำคัญกับผู้นำที่เป็นบุคคลหลักที่นำเสนอ โดยปกป้องแนวคิดต่าง ๆ

ของผู้คนนั้น และทำให้การกระทำต่าง ๆ ของผู้คนนั้นเป็นที่ตระหนักตลอดไปจากรุ่นสู่รุ่น และพระกิตติคุณก็คล้ายคลึงกับชีวประวัติโบราณในลักษณะนี้

นอกจากนั้น

เรายังเห็นความสอดคล้องกับชีวประวัติโบราณในการที่พระกิตติคุณมีชีวิตและถูกได้รวมเหตุการณ์การประสูติของพระเยซู และพระกิตติคุณทั้งสี่เล่มได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู นอกจากนี้ พระกิตติคุณยังได้อัดแบบแผนของชีวประวัติโบราณในการเล่าเรื่องเหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตของพระเยซู เช่นเดียวกับผู้เขียนชีวประวัติโบราณคนอื่น ๆ ผู้เขียนพระกิตติคุณได้เรียบเรียงเหตุการณ์ต่าง ๆ ระหว่างการประสูติและการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูในหลายรูปแบบ บ้างก็เรียงตามลำดับเวลา บ้างก็รวบรวมตามหัวข้อ และบ้างก็เรียบเรียงโดยอิงกับภูมิศาสตร์

ข้าพเจ้าคิดว่านี่เป็นเรื่องสำคัญที่เราต้องตระหนัก ต้องรับรู้ ตั้งแต่แรกว่า

โดยทั่วไปแล้วพระกิตติคุณเขียนตามลำดับเวลา ตัวอย่างเช่น เริ่มต้นจากการที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมา

ได้ให้บัพติศมาแก่คนทั้งหลาย และจากนั้น คุณก็เห็นพระเยซูรับบัพติศมาด้วย

จากนั้นคุณก็เห็นพันธกิจของพระเยซู ตามมาด้วยการที่พระองค์ถูกจับ ถูกไต่สวน ถูกตรึงบนกางเขน

และสิ้นพระชนม์ ฉะนั้น เมื่อดูภาพรวม ก็จะเห็นลำดับเวลา

แต่ในขณะเดียวกัน ก็มีอยู่หลายจุด ถ้าคุณเปรียบเทียบพระกิตติคุณสองเล่ม

บางครั้งก็มีเหตุการณ์หรือถ้อยคำที่บันทึกไว้ ซึ่งอาจมีลำดับต่างกันบ้าง

ข้าพเจ้าคิดว่าสิ่งนี้จะก่อให้เกิดปัญหาที่ต่อเมื่อเราอ่านพระกิตติคุณด้วยเจตนาหรือมุ่งหาข้ออ้างของทุกแง่มุมในเรื่อง เพื่อระบุลำดับเวลาแบบเจาะจง แต่ในความเป็นจริงแล้ว

ผู้เขียนและเรื่องเล่าส่วนใหญ่ก็ยอมให้ผู้เขียนเรียบเรียงลำดับเวลาของเขาโดยใช้ลำดับแบบอื่นนอกเหนือจากลำดับเวลา

ตัวอย่างหนึ่งก็คือ เรามักเห็นลำดับตามเหตุและผลหรือไม่ก็การจัดหมวดหมู่ตามหัวข้อ คริสเตียนยุคแรก เช่น

ยูเซเบียส ซึ่งเป็นนักประวัติศาสตร์คริสเตียน และเป็น

บิชอปในช่วงต้นของศตวรรษที่ 4 ได้ตั้งข้อสังเกตว่า

ความแตกต่างในลำดับเหตุการณ์ในพระกิตติคุณก็เป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางอยู่แล้ว

และผู้อ่านในยุคต้นก็ไม่มีปัญหากับเรื่องนี้

เนื่องจากเขาได้ทักท้วงเอาไว้ว่าพระกิตติคุณจะถูกเขียนขึ้นด้วยเจตนาให้เรียงตามลำดับเวลาอย่างเคร่งครัด

— ดร. เดวิด ริดลิงส์

ลักษณะสำคัญอีกประการหนึ่งของชีวประวัติแบบกรีก-

โรมันได้แก่การที่ชีวประวัติเหล่านี้นำเสนอเหตุการณ์ในอดีตในฐานะเหตุการณ์จริงในประวัติศาสตร์

เพื่อให้ข้อคิดถูกแยกออกจากปัจจุบันอย่างชัดเจน ชีวประวัติต่าง ๆ จึงเน้นการบันทึกชีวิตที่เป็นเอกลักษณ์และไม่เกิดขึ้นซ้ำอีก

รวมถึงคุณูปการของบุคคลนั้น ๆ โดยเฉพาะในประวัติศาสตร์

โดยทั่วไปแล้ว นักเขียนชีวประวัติสมัยโบราณพยายามค้นคว้าและเก็บรักษายืนยันต่าง ๆ

ทั้งที่เป็นเรื่องเล่าด้วยวาจาและเป็นลายลักษณ์อักษร ลองพิจารณาตัวอย่างที่มาจากนักเขียนชีวประวัติที่ได้รับการยกย่องชื่อ พลูทาร์ก

ซึ่งมีชีวิตอยู่ในช่วง ค.ศ. 46 ถึง 120 พลูทาร์กเป็นนักประวัติศาสตร์ฝ่ายขวาราวชาวกรีกที่มีผลงานในช่วง ค.ศ. 70

อันเป็นเวลาเดียวกันกับที่พระกิตติคุณถูกบันทึก เขาเริ่มเขียนงานชื่อ “ชีวิตของซีเซโร” โดยเริ่มต้นที่ภูมิหลังของบิดามารดาของซีเซโร

แต่เขาก็ยอมรับว่าข้อมูลเกี่ยวกับบิดาของซิเชโรนั้นมีจำกัด

เป็นที่ถกเถียงกันโดยทั่วไปว่า เฮลเวีย มารดาของซิเชโร มีทั้งชาติตระกูลและชีวิตที่ดี แต่เกี่ยวกับบิดาของเธอ ไม่มีสิ่งใดบันทึกไว้ นอกจากความสุดโต่ง ในขณะที่บางคนมองว่าเขาเป็นแค่ลูกชายของช่างทำผ้าและได้รับการศึกษาในวิชาชีพนั้น แต่คนอื่น ๆ ก็มองย้อนไปถึงต้นตระกูลของเขา นั่นคือ ทาลัส แอททิส กษัตริย์ผู้มีชื่อเสียงของชาวโวลสเซียน ผู้ทำสงครามกับชาวโรมันอย่างไม่ยอมเสียเกียรติ

การที่พลูทาร์กจะหวังในการแยกข้อมูลความจริงออกจากข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับบิดามารดาของซิเชโร บ่งชี้ว่าอย่างน้อยนักเขียนชีวประวัติสมัยโบราณบางคนก็ให้ความสำคัญกับรายละเอียดทางประวัติศาสตร์และใส่ใจต่อความถูกต้องแม่นยำ และพระกิตติคุณก็แสดงหลักฐานของความรอบคอบในทุกรายละเอียดในการรายงาน เช่นเดียวกับงานเขียนของพลูทาร์ก

กล่าวแบบกว้าง ๆ ก็คือ

เป็นความยุติธรรมแล้วที่จะพูดว่าพระกิตติคุณเป็นเรื่องเล่าเชิงประวัติศาสตร์ที่ถูกเขียนขึ้นในช่วงเวลาที่วรรณกรรมเชิงชีวประวัติกำลังได้รับความนิยมในโลกของกรีกและโรมัน การเปิดรับการเขียนแนวชีวประวัติอย่างกว้างขวางนี้ น่าจะเป็นกำลังใจให้ผู้เขียนพระกิตติคุณทำงานของท่าน และทำให้ท่านมีแนวโน้มที่จะรับแบบแผนเชิงรูปแบบของการเขียนชีวประวัติมาใช้ในการเขียนพระกิตติคุณด้วย

ถึงแม้จะมีความคล้ายคลึงระหว่างพระกิตติคุณและชีวประวัติแบบกรีก-โรมันก็ตาม แต่ทั้งสองก็มีความแตกต่างกันในหลายประเด็นสำคัญ

ความแตกต่าง ถึงแม้เราอาจกล่าวถึงความแตกต่างมากมาย แต่เราจะเน้นที่ความแตกต่างสามประการหลัก ประการแรก พระกิตติคุณต่างจากชีวประวัติแบบกรีก-โรมันตรงที่มีกลุ่มผู้อ่านเป้าหมายต่างกัน

ชีวประวัติโบราณมักถูกเขียนขึ้นเพื่อกลุ่มผู้อ่านที่กว้างขวาง แต่พระกิตติคุณนั้นถูกเขียนขึ้นสำหรับกลุ่มผู้อ่านที่ค่อนข้างเจาะจง ได้แก่คริสตจักรในยุคต้น ถึงแม้พระกิตติคุณจะแสดงออกถึงบางลักษณะของชีวประวัติ แต่โดยพื้นฐานแล้ว ก็ถูกเขียนขึ้นเพื่อใช้ในกิจกรรมทางศาสนาภายในคริสตจักร การออกแบบโดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะนี้ถูกยืนยันโดยการที่พระกิตติคุณได้กลายเป็นสิ่งที่ถูกใช้สม่ำเสมอในการสอนและการนมัสการในคริสตจักรอย่างรวดเร็ว

ประการที่สอง พระกิตติคุณต่างจากชีวประวัติในด้านประเด็นที่เน้นย้ำ ตามแบบฉบับแล้ว ชีวประวัติแบบกรีก-โรมันเน้นย้ำคุณลักษณะส่วนบุคคลของตัวละครสำคัญ โดยจงใจให้คนอื่นเลียนแบบชีวิตและบุคลิกภาพของคนเหล่านั้น ถึงแม้จะมีหลายแนวทางในชีวิตของพระเยซูที่เป็นตัวอย่างแรก แต่พระกิตติคุณนั้นมีจุดเน้นย้ำที่แตกต่างอย่างเด่นชัด พระกิตติคุณเน้นที่ความเป็นเอกลักษณ์ของพระเยซู โดยให้ความสำคัญในฐานะที่พระองค์เป็นผู้ทรงเปิดเผยถึงพระผู้เป็นเจ้าและทรงไถ่คนของพระองค์ในรูปแบบที่ไม่มีผู้ใดทำได้ นี่คือเหตุผลที่พระกิตติคุณได้บรรยายถึงสัปดาห์สุดท้ายของชีวิตของพระเยซู หรือ “สัปดาห์แห่งการทนทุกข์อย่างละเอียด

ประการที่สาม พระกิตติคุณเป็นตัวแทนของวัฒนธรรมที่แตกต่างจากที่ชีวประวัติโบราณนำเสนอ

ชีวประวัตินั้นให้ความสำคัญแก่ผลประโยชน์ ค่านิยม และวิถีชีวิตแบบกรีก-โรมัน

แต่พระกิตติคุณได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมของชาวฮิวอย่างชัดเจนมากกว่า โดยเฉพาะพันธสัญญาเดิม

ถึงแม้พระกิตติคุณดูก็มีลักษณะเช่นนี้ ทั้ง ๆ ที่ถูกเป็นพระกิตติคุณที่ได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมและแนวคิดของกรีกมากที่สุด

กล่าวโดยสรุปก็คือ มีความคล้ายคลึงที่สำคัญหลายประการระหว่างพระกิตติคุณและชีวประวัติแบบกรีก-โรมัน

และความคล้ายคลึงเหล่านี้ก็อาจให้ความกระจ่างบ้างเกี่ยวกับความหมายของพระกิตติคุณ

แต่เมื่อพิจารณาความแตกต่างสำคัญระหว่างทั้งสอง ก็ชัดเจนว่า พระกิตติคุณไม่สามารถถูกจัดอยู่ในประเภทของชีวประวัติกรีก-โรมันได้อย่างสมบูรณ์

เรื่องเล่าเชิงประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์

ถึงแม้พระกิตติคุณจะคล้ายคลึงกับเรื่องเล่าเชิงประวัติศาสตร์แบบดั้งเดิม และแม้กระทั่งคล้ายคลึงกับชีวประวัติแบบกรีก-โรมันก็ตาม แต่พระกิตติคุณนั้นมีความคล้ายคลึงที่สุดกับเรื่องเล่าเชิงประวัติศาสตร์ที่ปรากฏในพันธสัญญาเดิม

และสิ่งนี้ไม่น่าจะทำให้เราแปลกใจ ในที่สุดแล้ว เรื่องเล่าในพันธสัญญาเดิมก็เป็นส่วนหนึ่งของคัมภีร์บริสุทธิสำหรับผู้เขียนพระกิตติคุณ

เมื่อดูจากการที่ผู้เขียนพระกิตติคุณแต่ละคนอ้างอิงไปถึงพันธสัญญาเดิมอย่างมากมาย

เราก็มั่นใจได้ว่าผู้เขียนเหล่านั้นรู้จักพันธสัญญาเดิมเป็นอย่างดี

อย่างดี และน่าจะดีกว่าคริสเตียนส่วนใหญ่ในปัจจุบันอย่างมาก

และความคุ้นเคยกับพันธสัญญาเดิมนี้เองก็มีอิทธิพลต่อแนวทางการเขียนพระกิตติคุณด้วย

ยิ่งไปกว่านั้น

ผู้เขียนพระกิตติคุณและผู้เขียนเรื่องเล่าเชิงประวัติศาสตร์ในพันธสัญญาเดิมต่างก็เขียนด้วยวัตถุประสงค์คล้ายคลึงกัน คือ

เพื่ออธิบายและปกป้องพันธสัญญาของพระเจ้าที่มีต่อคนของพระองค์ ตัวอย่างหนึ่งได้แก่เรื่องเล่าเชิงประวัติศาสตร์ที่ปรากฏในอพยพบทที่

1-19 ที่นำเสนอพื้นฐานทางประวัติศาสตร์สำหรับพันธสัญญาที่พระเจ้ากระทำกับโมเสสตามที่บันทึกในอพยพบทที่ 20-24

วัตถุประสงค์ดังกล่าวนี้ปรากฏชัดเจนในหลายข้อความ เช่นอพยพ 24:8 ซึ่งเราอ่านพบข้อความบรรยายดังต่อไปนี้:

โมเสสจึงนำเลือดในอ่างพรมาประชาชนและกล่าวว่า

“นี่คือเลือดแห่งพันธสัญญาที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำไว้กับท่านทั้งหลายตามพระคำรัสทังสิ้น

นี้” (อพยพ 24:8)

เรื่องราวเหตุการณ์อื่น ๆ ในพระคัมภีร์ เช่นโยชูวา 1-23 บรรยายเงื่อนไขพื้นฐานของการรื้อฟื้นพันธสัญญาในโยชูวา 24

และการบรรยายเหตุการณ์ต่าง ๆ ในหนังสือผู้วินิจฉัยและ 1 ซามูเอล ก็เป็นพื้นฐานเชิงประวัติศาสตร์ของพันธสัญญากับวงศ์วานดาวิดใน 2

ซามูเอล 7 และในทำนองเดียวกัน พระกิตติคุณก็นำเสนอรากฐานเชิงประวัติศาสตร์สำหรับพันธสัญญาใหม่ที่พระเยซูทรงสถาปนา

ลองฟังว่าเรื่องราวเหตุการณ์ในลูกา 22:20 สะท้อนเหตุการณ์ที่บันทึกในอพยพ 24:8 ที่เราเพิ่งอ่านไป อย่างไร

หลังจากรับประทานแล้ว พระองค์ทรงหยิบถ้วยและกระทำอย่างเดียวกัน แล้วตรัสว่า

“ด้วยนี่คือพันธสัญญาใหม่ด้วยโลหิตของเราซึ่งหลั่งรินออกเพื่อท่าน (ลูกา 22:20)

สรุปแล้ว เมื่อเราเปรียบเทียบพระกิตติคุณกับวรรณคดีประเภทอื่น ๆ ที่รู้จัก เราจะพบว่าพระกิตติคุณนั้นคล้ายคลึงที่สุดกับเรื่องเล่าเชิงประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าพระกิตติคุณเหมือนกันทุกประการกับเรื่องเล่าเชิงประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์ ในที่สุดแล้ว พระกิตติคุณก็ได้สัมผัสลักษณะบางประการมาจาก“ชีวประวัติแบบกรีก-โรมัน” เมื่อมองในจุดนี้ เราอาจกล่าวได้ว่า พระกิตติคุณเป็นประเภทใหม่ของเรื่องเล่าเชิงประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์ ฉะนั้น เมื่อเราอ่านพระกิตติคุณ ความเข้าใจนี้จะช่วยให้เรานึกถึงพระกิตติคุณในฐานะเรื่องเล่าเชิงประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์เป็นหลัก แต่เราก็ควรจะเห็นการเน้นที่ชีวประวัติของพระเยซูเช่นกัน และทำความเข้าใจบุคคลอื่น ๆ โดยพิจารณาความสัมพันธ์ที่คนเหล่านั้นมีต่อพระองค์ด้วย

เมื่อเราได้ศึกษาว่าพระกิตติคุณจัดอยู่ในวรรณกรรมประเภทใดแล้ว เราก็พร้อมที่จะหันไปพิจารณาคำถามเรื่องความน่าเชื่อถือของพระกิตติคุณในฐานะเรื่องราวเชิงประวัติศาสตร์เกี่ยวกับพระเยซู

ความน่าเชื่อถือ

ตลอดประวัติศาสตร์ ได้มีการแบ่งแยกเสมอ ระหว่างนักประวัติศาสตร์ที่เชื่อถือได้ กับนักประวัติศาสตร์ที่เชื่อถือไม่ได้ และระหว่างแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือได้ กับแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือไม่ได้ คำถามสำหรับเราก็คือ: ผู้เขียนพระกิตติคุณทั้งสี่ ได้บันทึกเรื่องราวชีวิตของพระเยซูได้อย่างน่าเชื่อถือหรือไม่? ถึงแม้หลักการที่เราใช้ในปัจจุบันจะไม่เหมือนกันทุกประการกับหลักการที่ผู้เขียนพระกิตติคุณใช้ แต่ก็มีหลักฐานมากมายที่พิสูจน์ว่ามัทธิว มาระโก ลูกา และยอห์น มีแหล่งข้อมูลและแรงบันดาลใจที่จะเขียนเรื่องราวอันน่าเชื่อถือเกี่ยวกับพระเยซู

จริง ๆ แล้ว มีวิธีนับไม่ถ้วนที่เราจะพิสูจน์ว่าพระกิตติคุณนั้นเป็นบันทึกเชิงประวัติศาสตร์เกี่ยวกับชีวิตของพระเยซูที่เชื่อถือได้ แต่เราจะเน้นที่หลักฐานสำคัญหกชิ้น

การเข้าถึงข้อมูล

ประการแรก ผู้เขียนพระกิตติคุณสามารถเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่พวกเขาบันทึก เช่นเดียวกับสมัยปัจจุบัน โลกยุคโบราณก็คาดหวังให้นักประวัติศาสตร์ที่เชื่อถือได้สามารถเข้าถึงข้อมูลความจริงต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่กำลังบันทึก ขอให้เราพิจารณากรณีของนักประวัติศาสตร์ชาวโรมันชื่อ

พลูทาร์คอีกครั้ง ในความเห็นด้านเรื่องของเขาในงานที่ชื่อว่า “ชีวิตของ เดมอสเธเนส” เขาได้บรรยายความคาดหวังเชิงวัฒนธรรมโดยทั่วไปว่านักประวัติศาสตร์ควรทำงานของตนอย่างไร

ถ้าผู้ใดมุ่งมั่นที่จะเขียนประวัติศาสตร์เรื่องหนึ่งขึ้นมา ... สิ่งจำเป็นแรกสุดและเหนือสิ่งอื่นใดก็คือ ... การมีหนังสือมากมายหลายประเภท การฟังและบอกตนเองเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ที่เมื่อถูกเขียนจากปลายปากกาของนักเขียนแล้ว

เรื่องราวเหล่านั้นจะถูกเก็บรักษาไว้อย่างสัจจะและจะอยู่ในความทรงจำของมนุษย์ หากไม่แล้ว ก็แสดงว่างานของนักเขียนผู้นั้นบกพร่องในหลายด้าน

เราจะเห็นได้ว่า พุทธार्ทกรเชื่ออย่างหนักแน่นว่า นักประวัติศาสตร์ที่เชื่อถือได้จำเป็นต้องสามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้ และท่านได้ให้คุณค่าอย่างสูงกับการคัดสรรแหล่งข้อมูลที่มีอย่างรอบคอบ ทั้งเรื่องราวที่บันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรและถ่ายทอดด้วยวาจา

ผู้เขียนพระกิตติคุณแต่ละท่านเป็นประจักษ์พยานในชีวิตของพระเยซู หรือ ไม่ก็ติดต่อกันโดยตรงกับประจักษ์พยานผู้อยู่ในชีวิตของพระเยซู เนื่องจากมัทธีวและยอห์นเป็นสาวกของพระเยซู ทั้งสองจึงอยู่ในเหตุการณ์มากมายที่ท่านได้บันทึกไว้ มาระโกนั้นเป็นเพื่อนร่วมงานใกล้ชิดกับเปโตรและได้เรียนรู้โดยตรงจากท่าน และลูกาได้ร่วมเดินทางกับเปาโล รวมทั้งพยายามแสวงหาประจักษ์พยานที่เชื่อถือได้เพื่อประกอบการเขียนพระกิตติคุณของท่าน ให้เราศึกษาข้อเขียนของลูกา ในลูกา 1:1-3:

หลายคนได้ประมวลเรื่องราวต่าง ๆ ที่สำเร็จท่ามกลางพวกเรา ตามที่สืบทอดมาถึงเราจากบรรดาผู้ที่ได้เห็นกับตาตั้งแต่ต้นและเป็นผู้รับใช้แห่งพระวาระ เนื่องจากข้าพเจ้าเองได้สืบสวนทุกสิ่งอย่างถี่ถ้วนมาตั้งแต่ต้น จึงเห็นควรที่จะบันทึกสิ่งเหล่านี้ให้เป็นเรื่องเป็นราวเพื่อท่านเรโอฟีลัสที่เคารพยิ่ง (ลูกา 1:1-3)

ความตรงไปตรงมา

ประการที่สอง ความน่าเชื่อถือทางประวัติศาสตร์ของพระกิตติคุณเห็นได้จากความตรงไปตรงมาระดับสูงของงานเขียนเหล่านี้ สมัยโบราณ มาตรฐานการเขียนประวัติศาสตร์ที่ดีกำหนดไว้ว่า นักประวัติศาสตร์จะต้องตรงไปตรงมา ซื่อสัตย์ ต่อวิธีการที่เขารายงานประวัติศาสตร์ พวกเขาถูกคาดหวังให้รายงานรายละเอียดในระดับต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงข้อมูลอื่นใดที่อาจไม่ใช่สิ่งจำเป็นในการส่งผลต่อข้อความที่กำลังนำเสนอด้วย

เมื่อมองในมุมนี้ จึงสำคัญที่ผู้เขียนพระกิตติคุณได้รับร่ายขายบ่อยครั้งเกี่ยวกับความล้มเหลวของสาวกของพระเยซู และในกรณีของมัทธีวและยอห์น นั้นหมายถึงการบรรยายความล้มเหลวส่วนตัวของท่านทั้งสองนั่นเอง และหากความเห็นของนักคิดบางคนถูกต้อง ที่ว่าชายหนุ่มคนที่วิ่งเปลี่ยนกายหนีออกจากสวนเกทเซมนีในมาระโก 14:51-52 ก็คือมาระโกเองก็เท่ากับมาระโกบรรยายข้อบกพร่องของตนเองเช่นกัน และผู้เขียนพระกิตติคุณทุกคนก็เปิดโปงความล้มเหลวของสาวกของพระเยซูในภาพรวมอย่างไม่มีข้อยกเว้น โดยยอมรับว่าผู้นำความเคลื่อนไหวในการตั้งคริสตจักร ระยะเริ่มต้นนั้น ยังห่างไกลจากความสมบูรณ์แบบ

ตัวอย่างหนึ่งได้แก่มาระโก 6:51-52 พระวาระตอนนี้นั้นบันทึกความล้มเหลวของสาวกที่จะเข้าใจการที่พระเยซูทรงเลี้ยงคน 5,000 คนอย่างอัศจรรย์ว่า:

พวกเขาประหลาดใจยิ่งนัก เพราะพวกเขายังไม่เข้าใจเรื่องขนมปัง จิตใจของพวกเขาแข็งกระด้าง (มาระโก 6:51-52)

ครั้งแล้วครั้งเล่า ที่ผู้เขียนพระกิตติคุณได้รายงานถึงความเข้าใจผิดต่าง ๆ และความล้มเหลวเชิงศีลธรรมของสาวกของพระเยซู แต่ด้วยการกล่าวถึงความล้มเหลวเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะลดอำนาจและความน่าเคารพของผู้นำคริสตจักร

เหตุใดผู้เขียนพระกิตติคุณจึงบันทึกเช่นนี้?

คนที่อ่านพระคัมภีร์มากมายรู้สึกไม่สบายใจที่สาวกของพระเยซูถูกนำเสนอในพระกิตติคุณว่าเป็นคนที่ไม่สมบูรณ์แบบ และปราศจากความเข้าใจ เหตุผลหนึ่งก็คือ...ผมขออธิบายอย่างนี้ก็แล้วกันว่า การบันทึกเช่นนี้ทำให้เรื่องราวในพระกิตติคุณมีความน่าเชื่อถือ นั่นหมายถึงความจริงที่ผู้เผยแพร่วรรคพระกิตติคุณในยุคแรกของเรา พร้อมทั้งจะรวบรวมสิ่งต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้นำยุคแรกสุดของคริสตจักรนั้น ไม่ได้ดูแย่ แต่อย่างน้อยก็ได้ดูดีขึ้นไป ดังนั้น นี่ก็เป็นหลักฐานแสดงถึงความแม่นยำ ถูกต้องของพระกิตติคุณของเรา

— ดร. เดวิด บาวเออร์

ข้าพเจ้าอยากจะเสนอให้คุณเห็นว่า แนวโน้มที่สาวกของพระเยซูจะทำให้ตนเองดูแย่ในเรื่องราวของเขาเองนั้น เป็นหนึ่งในข้อโต้แย้งที่หนักแน่นที่สุดในการพิสูจน์ความจริงแท้ของพระกิตติคุณ เอาอย่างนี้ ถ้าคุณอ่านบันทึกโบราณเกี่ยวกับกษัตริย์ของบาบิโลนหรืออัสซีเรีย หรือจักรพรรดิของโรมก็ตาม บันทึกเหล่านี้ก็จะกล่าวถึงชัยชนะครั้งแล้วครั้งเล่า การพิชิตครั้งแล้วครั้งเล่า อย่างเช่น “ต่อไปนี่คือวีรกรรมอันเกรียงไกรของข้า!” ที่นี้ แน่นนอน เราต้องย้อนกลับมาดูและกล่าวว่า เราจะเกิดอะไรขึ้นจริง ๆ กันแน่? เรามามองดูเหล่าสาวก และพวกเขาที่แค่เป็นเช่นนั้น เห็นไหม ...

คุณลองคิดดูอย่างนี้:

จะมีไฉนที่ไหนที่จะอุปโลกน์ศาสนาหนึ่งขึ้นมาโดยให้ศาสนาหรือวีรบุรุษของตนถูกตรึงบนกางเขน ซึ่งเป็นข้อพิสูจน์ของการกระด้างกระเดื่องและการไม่เคารพกฎหมายของชาวโรมัน ซึ่งกำลังมีอำนาจในแผ่นดินนั้น นอกจากนั้นแล้ว การถูกตรึงกางเขนยังเป็นข้อพิสูจน์ของการถูกสาปแช่งสำหรับชาวยิว ซึ่งเป็นกลุ่มผู้อ่านเป้าหมายหลักของคุณ คุณจะไม่มีวันเขียนเรื่องทำนองนี้ขึ้นมา นอกเสียจากว่ามันเกิดขึ้นจริงใช่ไหม?

—ดร. แดน โคริอานี

การยืนยันจากแหล่งข้อมูลอื่น

ประการที่สาม เรามีความมั่นใจในความน่าเชื่อถือของผู้เขียนพระกิตติคุณ ก็เพราะการมีเอกสารประวัติศาสตร์จากแหล่งอื่นยืนยัน นักประวัติศาสตร์ทั้งชาวโรมันและชาวฮีบรูต่างยืนยันกล่าวอ้างหลายประการของเรื่องราวเหตุการณ์ในพระกิตติคุณ และแม้แต่ศาสตร์โบราณคดีสมัยใหม่ก็ได้พบหลักฐานว่าบันทึกเหล่านี้เป็นเรื่องจริง

ตัวอย่างเช่น นักประวัติศาสตร์กรีก-โรมัน เช่น พลินีผู้รอง สูเอโทเนียส ทาซิทัส และจูเลียส ออฟริกันัส ล้วนกล่าวถึงข้อมูลพื้นฐานบางประการเกี่ยวกับชีวิต การตายเพราะถูกตรึงบนกางเขน และอิทธิพลอันคงอยู่ตลอดไปของพระเยซู

เรามีนักประวัติศาสตร์ชาวอียิปต์ชื่อ โจซีฟัส

ซึ่งเขียนประวัติศาสตร์ของชนชาติอียิปต์ให้กับรัฐบาลโรมันในคริสต์ศตวรรษแรก

ผู้ซึ่งกล่าวว่าพระเยซูคริสต์มีตัวตนจริง และมีกลุ่มคนผู้ติดตามพระองค์ เรามีนักประวัติศาสตร์ชาวโรมันชื่อ

ทาซิทัส ในคริสต์ศตวรรษแรก อันเป็นช่วงเวลาเดียวกับโจซีฟัส ทาซิทัสเขียนเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์

และกล่าวว่าพระองค์มีกลุ่มคนผู้ติดตาม

แม้กระทั่งหนังสือที่สมมุติของชาวอียิปต์ก็กล่าวว่าพระเยซูมีตัวตนอยู่จริง

—ดร. สตีเวน โชคลาสส์

ข้าพเจ้าคิดว่ามีวิธีง่าย ๆ

วิธีหนึ่งที่จะช่วยให้เราเขียนอยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมเพื่อพิจารณาความน่าเชื่อถือของพระกิตติคุณซึ่งดีกว่าที่

เราเคยมี ซึ่งก็คือ ในปัจจุบัน เรารู้เรื่องดินแดนปาเลสไตน์ที่ชาวอียิปต์อาศัยอยู่ในช่วงศตวรรษแรก

ดีกว่าความรู้ที่เราเคยมีเมื่อ 50 ปีก่อนอย่างมากมาย และเราได้รับความรู้ดังกล่าวโดยผ่านการค้นพบวรรณคดี

เช่นหนังสือม้วนจากทะเลเดดซี ผ่านการค้นพบทางโบราณคดี

และการศึกษาทางโบราณคดีในแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ก็ยังคงดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง โดยมีการค้นพบใหม่ ๆ

ตลอดเวลา ฉะนั้น ตามสิ่งที่ปรากฏ เราจึงมีความรู้มากมายเกี่ยวกับบริบทของพันธกิจของพระเยซู

เป็นเหตุให้เราตั้งคำถามมากมายขึ้นว่าสิ่งต่าง ๆ ที่พระกิตติคุณได้กล่าวถึง มีความสอดคล้องกับบริบทนั้น ๆ

อย่างเชื่อถือได้หรือไม่ สมเหตุสมผลหรือไม่ที่จะเห็นพระเยซู ครูของชาวอียิปต์ในบริบทเฉพาะแบบนั้น?

และข้าพเจ้าเชื่อว่า เมื่อมองโดยรวมแล้วเราสามารถกล่าวได้ว่าสอดคล้องกลมกลืนกันเป็นอย่างดี

แล้วเราก็ตอบได้ว่า แน่แน่นอน

สภาพของปาเลสไตน์ที่ชาวอียิปต์อาศัยอยู่นั้นได้เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิงหลังจากการกบฏของชาวอียิปต์ในช่วง ค.ศ.

66-70 ดังนั้น เรามีกว้างเวลากำกัณฑ์ที่จะทดสอบว่าพระกิตติคุณนั้นสอดคล้องกับช่วงเวลาที่กำลังกล่าวถึงหรือไม่

มากกว่าเพียงแค่สถานการณ์ภายหลังการกบฏของชาวอียิปต์ เราไม่ได้คาดหวังว่าต้องมี

วัสดุ หรือเอกสารทั้งหมดที่สัมพันธ์กับสถานการณ์ที่เราเรารู้ดีอยู่แล้ว คือศาสนายูดาห์ในศตวรรษแรก

—ดร. ริชาร์ด บอคแฮม

การฝึกฝน

เหตุผลที่ดี ที่ทำให้เราสามารถเชื่อมั่นเรื่องราวในพระกิตติคุณได้แก่การที่สาวกของพระเยซูได้รับการฝึกฝน
ซึ่งน่าจะช่วยสอนให้พวกเขาสามารถรักษามโนทัศน์ที่ถ้อยคำ และพันธกิจต่าง ๆ ของพระองค์อย่างถูกต้องแม่นยำต่อไปได้

ในวัฒนธรรมของชาวอียิปต์นั้น การสร้างสาวกเป็นวิถีชีวิตที่ถูกสถาปนาไว้อย่างมั่นคง จริง ๆ แล้ว คำภาษาฮีบรูสำหรับ “สาวก”
ก็คือ “ทาลมิด” ซึ่งแปลว่า “นักเรียน” หรือ “ศิษย์” กล่าวโดยเจาะจงยิ่งขึ้นก็คือ สาวกก็คือนักเรียนของปราชญ์ หรือ รับไปคนใดคนหนึ่ง
ยิ่งกว่านั้น วัฒนธรรมชาวอียิปต์ในช่วงเวลาของพระเยซู การฝึกฝนสำคัญรูปแบบหนึ่งในการเรียนรู้จากรับไป ก็คือการท่องจำ
และความรับผิดชอบอย่างหนึ่งของสาวกก็คือต้องเรียนรู้ถ้อยคำและปัญญาของอาจารย์ของเขา

ให้เราฟังถ้อยคำของพระเยซูที่กล่าวกับสาวกของพระองค์ในลูกา 6:40:

ศิษย์ย่อมไม่เหนือกว่าครูของตน แต่ทุกคนที่ได้รับการฝึกอบรมอย่างสมบูรณ์แล้วจะเป็นเหมือนครูของตน (ลูกา 6:40)

พระเยซูหมายความว่า ทุกคนที่ติดตามพระองค์จำเป็นต้องศึกษา เรียนรู้ และกำหนดรูปแบบการดำเนินชีวิตให้สอดคล้องกับคำสอนและการกระทำของพระองค์

สาวก 12 คนที่ใกล้ชิดพระเยซูที่สุดมีหน้าที่รับผิดชอบอันยิ่งใหญ่ที่จะเรียนรู้คำสอนของพระเยซู ในขณะที่อีกหลายคนที่ยังคงเชื่อฟังพระเยซูก็มีแนวโน้มที่จะจดจำคำสอนส่วนใหญ่ของพระองค์อย่างแม่นยำเช่นกัน

ความเชื่อมั่นด้านศาสนศาสตร์

ประการที่ห้า เราต้องไม่ลดคุณค่าความจริงที่ว่า ผู้เขียนพระกิตติคุณมีความเชื่อมั่นอย่างแรงกล้าทางศาสนศาสตร์ เน้นความจำเป็นที่จะต้องมีบันทึกความจริงและเชื่อถือได้ ตัวอย่างเช่น ในยอห์น 20:31 อัครทูตยอห์นเขียนไว้ดังนี้:

“บันทึกเรื่องเหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และโดยความเชื่อท่านจะได้มีชีวิตในพระนามของพระองค์” (ยอห์น 20:31)

ในพระวจนะตอนนี้ ยอห์นกล่าวชัดเจนว่า มนุษย์จะสามารถรับชีวิต ซึ่งเป็นของขวัญจากพระเจ้า ก็ต่อเมื่อพวกเขารู้และยอมรับความจริงเกี่ยวกับพระเยซูไว้ในจิตใจ ในทำนองเดียวกัน มัทธวบันทึกข้อความที่พระเยซูตรัสต่อไปนี้ ตามที่ปรากฏในบทที่ 28:19-20 ว่า:

“ดังนั้นจงไปสร้างสาวกจากมวลประชาชาติ ให้เขารับบัพติศมาใน พระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ สอนเขาให้เชื่อฟังทุกสิ่งที่เราสั่งพวกท่านไว้ และแน่นอน เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไปจนสิ้นยุค” (มัทธว 28:19-20)

ในพระวจนะตอนนี้ มัทธวกล่าวว่า สาวกของพระเยซูมีหน้าที่รับผิดชอบในการสอนทุกสิ่งที่พระเยซูได้บัญชาพวกเขาไว้ ในฐานะผู้ที่ติดตามพระเยซูอย่างแท้จริง พวกสาวกไม่สามารถละเลยความจำเป็นที่จะต้องถ่ายทอดเรื่องราวที่แท้จริงเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ได้กระทำและตรัสไว้

ผู้เขียนพระกิตติคุณมิได้บันทึกเหตุการณ์ชีวิตของพระเยซูเพียงเพราะว่าเป็นเรื่องมีคุณค่าเชิงประวัติศาสตร์ ตรงกันข้าม พวกเขาเชื่อว่า ความเชื่อในพระเยซูเป็นยิ่งกว่าการรู้เพียงแค่ว่าข้อมูลเชิงประวัติศาสตร์เกี่ยวกับพระองค์เท่านั้น แต่ขณะเดียวกัน พวกเขาก็มั่นใจว่า ความเชื่อที่แท้จริงนั้นจะไม่สามารถดำรงอยู่บนบันทึกทางประวัติศาสตร์ที่เป็นเท็จหรือผิดเพี้ยนได้ พวกเขาบรรยายถึงถ้อยคำและการกระทำของพระเยซูอย่างชัดเจนและแม่นยำ เนื่องจากต้องการให้ผู้อ่านเชื่อในพระเยซูตัวจริง นั่นคือ พระเยซู บุคคลแห่งประวัติศาสตร์

พระวิญญาณบริสุทธิ์

ประการที่หก เช่นเดียวกับผู้เขียนพระคัมภีร์ทุกคน
ผู้เขียนพระกิตติคุณไม่ได้ถูกทอดทิ้งให้อยู่ตามลำพังเพื่อเขียนบันทึกเกี่ยวกับถ้อยคำและการกระทำพันธกิจของพระเยซู
แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำพวกเขาในการกระทำสิ่งนี้

การคลั่งใหลให้เขียนพระวจนะเป็นหลักคำสอนที่สำคัญอย่างสูงยิ่ง
เพราะทำให้พระคัมภีร์ทั้งเล่มมีผู้เขียนสูงสุดเพียงองค์เดียว ฉะนั้น
เมื่อเราดูพระกิตติคุณและเห็นผู้เขียนต่างกันสี่คนเล่าถึงพระเยซูจากมุมมองที่แตกต่างกัน
เราก็จำเป็นต้องชื่นชมในมุมมองเหล่านั้น แต่ก็ต้องตระหนักว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นผู้คลั่งใหลผู้เขียนทุกคน
และถ้ามองจากมุมมองเชิงศาสนศาสตร์แล้ว พวกเขาก็มาด้วยวาระหรือจุดประสงค์แตกต่างกัน
และมีกลุ่มผู้อ่านเป้าหมายแตกต่างกัน มีภูมิหลังและประสบการณ์กับพระเยซูแตกต่างกัน
แต่เราก็มีความเป็นเอกภาพอันมหัศจรรย์ในพระกิตติคุณสี่เล่มนี้ ในขณะที่เรามีความหลากหลายในแง่ผู้เขียน
ซึ่งเป็นมนุษย์ การคลั่งใหลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการเขียนพระวจนะ
ไม่ได้ลบปัจจัยเรื่องมนุษย์หรืองานของมนุษย์ออกไปจากการเขียนนั้น แต่หมายความว่า
พระเจ้าได้ทำให้ทุกสิ่งถูกต้องตามที่พระองค์ประสงค์ โดยผ่านทางความพยายามของมนุษย์

—ดร. เค เอริก เรอนเนส

ให้เราฟังถ้อยคำของพระเยซูในยอห์น 14:25-26:

ทั้งหมดนี้เราได้กล่าวไว้ขณะที่เรายังอยู่กับพวกท่าน
แต่องค์ที่ปรึกษาคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งพระบิดาจะทรงส่งมาในนามของเราจะทรงสอนสิ่งทั้งปวงแก่พวกท่าน
และจะทำให้พวกท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวกับพวกท่าน
(ยอห์น 14:25-26)

ไม่ว่าสาวกของพระเยซูจะท่องจำได้เก่งเพียงใด พวกเขาก็ไม่สามารถทำทุกสิ่งได้อย่างสมบูรณ์แบบ
นี่คือเหตุผลที่พระเยซูสัญญาจะประทาน และส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์มาสถิตกับเหล่าอัครทูต
และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ช่วยให้พวกเขาจดจำสิ่งที่คริสตจักรในหลายศตวรรษต่อมาจำเป็นต้องรู้ว่าพระเยซูได้กระทำและกล่าวสิ่งใดไว้
ตามที่ยอห์นได้บันทึกในพระกิตติคุณของท่าน บทที่ 21 ข้อ 25 ว่า:

พระเยซูได้ทรงกระทำสิ่งอื่น ๆ อีกมากมายหลายอย่าง
ถ้าจะเขียนไว้ทั้งหมดข้าพเจ้าคิดว่าแม้โลกทั้งโลกก็ไม่มีที่พอสำหรับหนังสือที่จะเขียนขึ้นนั้น (ยอห์น 21:25)

สิ่งที่น่าสนใจก็คือ เมื่อคุณคุยกับคนอื่นเรื่องพระเยซู และคุณถามพวกเขาว่าพระเยซูเป็นใคร
บางคนอาจบอกว่าพระองค์เป็นรับบี หรือเป็นอาจารย์ หรือบางคนอาจอ้างว่า ถ้าเรามองไปที่ศาสนาต่าง ๆ
และคนกลุ่มต่าง ๆ ในโลก พวกเขาก็จะอ้างหลายสิ่งหลายอย่างแตกต่างกันเกี่ยวกับพระองค์
แต่ในพระบัญชาของพระเจ้า พระองค์ทรงนำ โดยผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์
ให้ประจักษ์พยานของพระองค์เขียนบันทึกความเชื่อที่สั่งสมกันมา

ในรูปแบบของเนื้อเรื่องสี่เรื่องที่สอดคล้องกัน ด้วยเหตุนี้ เมื่อเราอ่านในมัทธิว มาระโก ลูกา และยอห์น ไม่ว่าจะผ่านตัวผู้เขียนเองหรือผ่านแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ของผู้เขียน เราก็เห็นคำพยานอันหนักแน่นชัดเจนของผู้เห็นเหตุการณ์ ซึ่งได้รับการปกป้องโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และคำพยานนี้ก็ทำหน้าที่เป็นมาตรฐาน ดังนั้น หากผู้ใดกล่าวว่า “นี่ไง พระเยซูกล่าวเช่นนี้ หรือพระเยซูจะทำเช่นนี้ หรือพระเยซูจะไม่ทำเช่นนั้น” เราก็จะมีบันทึกอันปฏิเสธไม่ได้รองรับอยู่ เพื่อเราจะสามารถย้อนกลับไปได้ และพระเจ้าก็ได้ประทานมาตรฐานนั้นเพื่อเสริมสร้างความเชื่อของเรา

—ดร. โรเบิร์ต พัลมเมอร์

สถานะของพระกิตติคุณในคริสตจักร

เมื่อเราได้พูดถึงลักษณะทางวรรณกรรมของพระกิตติคุณแล้ว เราก็พร้อมที่จะหันไปศึกษาสถานะของพระกิตติคุณในคริสตจักร ในฐานะงานเขียนที่ทรงอำนาจ เราจะสำรวจสถานะของพระกิตติคุณในคริสตจักรโดยพิจารณาการประพันธ์และความจริงแท้ในฐานะพระวจนะของพระเจ้า เราจะเริ่มด้วยการประพันธ์

การประพันธ์

เมื่อเราพูดถึงการประพันธ์พระกิตติคุณ เราก็คิดในประเด็นที่ว่า หนังสือเหล่านี้ถูกเขียนขึ้นอย่างไร ใครคือผู้เขียน? เหตุใดเขาจึงเขียนหนังสือเหล่านี้? เขาเขียนหนังสือเหล่านี้อย่างไร? การตั้งคำถามเหล่านี้สำคัญสำหรับคริสเตียน เนื่องจากนักคิดความจำนวนมากไม่ถนัดไปทีละขั้นตอนการประพันธ์ด้วยมนุษย์ เพื่อลดทอนอำนาจของพระเจ้าในหนังสือเหล่านี้ แต่ข้อดีก็คือ การที่เราสำรวจอย่างรอบคอบจะช่วยให้เรามีเหตุผลทุกประการที่จะเชื่อมั่นว่าพระกิตติคุณไม่ได้เป็นเพียงแค่ผลงานของมนุษย์เท่านั้น แต่เป็นพระวจนะของพระเจ้าด้วย เราจะศึกษาสามประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการประพันธ์พระกิตติคุณ หนึ่ง เราจะสำรวจความคล้ายคลึงกันระหว่างบันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ ในพระกิตติคุณ สอง เราจะสำรวจบางทฤษฎีเกี่ยวกับการประพันธ์ ซึ่งถูกเสนอขึ้นมาเพื่ออธิบายความคล้ายคลึงเหล่านี้ และสาม เราจะเสนอความเห็นบางประการเกี่ยวกับความมั่นใจที่เราจะยึดมั่นในทฤษฎีเหล่านี้ เราจะเริ่มด้วยการพิจารณาความคล้ายคลึงกันระหว่างพระกิตติคุณเล่มต่าง ๆ

ความคล้ายคลึงกัน

ถึงแม้จะถูกเขียนขึ้นแยกจากกัน แต่บันทึกพระกิตติคุณของมัทธิว มาระโก และลูกา มักจะถูกจัดไว้ในกลุ่มเดียวกัน โดยเรียกว่า “พระกิตติคุณสามพันธ” (Synoptic Gospels) คำว่า “สามพันธ” ในที่นี้หมายความว่า “การเห็นพร้อมกัน” คำนี้ถูกใช้เพื่อเรียกพระกิตติคุณสามเล่มดังกล่าวเนื่องจากทั้งสามเล่มครอบคลุมเนื้อหาเดียวกันเป็นส่วนใหญ่

เรื่องราวหลายตอนเกี่ยวกับพระคำรัสและพันธกิจของพระเยซูก็เหมือนกันในสามเล่มนี้ นอกจากนี้ เมื่อพระกิตติคุณทั้งสามบันทึกคำพูดเดียวกันของพระเยซู ถ้อยคำที่ใช้ก็มักจะเหมือนกันทุกประการ ให้เราดูตัวอย่างเหตุการณ์ที่พระเยซูทรงรักษาคนง่อย เราอ่านพบคำพูดและการกระทำของพระเยซูดังต่อไปนี้ในมัทธิว 9:6:

แต่ทั้งนี้ก็เพื่อให้พวกท่านรู้ว่าบุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะอภัยบาป แล้วพระองค์ตรัสกับคนเป็นอัมพาตว่า “จงลุกขึ้นแบกที่นอนกลับไปบ้านเกิด” (มัทธิว 9:6)

ที่นี้ลองฟังมาระโก 2:10-11:

แต่ทั้งนี้ก็เพื่อให้พวกท่านรู้ว่าบุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะอภัยบาปแล้วพระองค์ก็ตรัสกับคนเป็นอัมพาตว่า “เราสั่งเจ้าว่าลุกขึ้น จงแบกที่นอนกลับไปบ้านเกิด” (มาระโก 2:10-11)

และเราพบข้อความนี้ในลูกา 5:24:

แต่ทั้งนี้เพื่อให้พวกท่านรู้ว่าบุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะอภัยบาป แล้วพระองค์ก็ตรัสกับคนเป็นอัมพาตว่า “เราสั่งเจ้าว่าลุกขึ้น จงแบกที่นอนของเจ้าและกลับบ้านไปเกิด” (ลูกา 5:24)

ในตัวอย่างชุดนี้

เราได้เห็นว่าพระกิตติคุณสามพันธแต่ละเล่มเล่าเรื่องราวการอัศจรรย์เดียวกัน โดยใช้ข้อความแทบจะตรงกันแบบคำต่อคำ เรื่องราวอื่น ๆ อันมีลักษณะคู่ขนาน ที่พบได้ในพระกิตติคุณสามพันธอย่างน้อยสองจากสามเล่ม รวมถึง: การรักษาคนโรคเรื้อน การขับผีออกที่เมืองกัปปัรนาอูม การรักษาแม่ยายของเปโตร การห้ามพายุในทะเลให้สงบ การทำให้ลูกสาวของไยรัสเป็นขึ้นมาจากความตาย การมอบสิทธิอำนาจแก่สาวกทั้ง 12 คน การที่พระเยซูเดินบนน้ำทะเล การรักษาชายที่มือเป็นง่อย การเลี้ยงคน 5,000 คนด้วยขนมปังห้าก้อนกับปลาไม่กี่ตัว และรวมถึงการที่พระเยซูทรงจำแลงพระกาย

พระกิตติคุณสามเล่มแรก คือมัทธิว มาระโก และลูกา มักถูกเรียกว่าพระกิตติคุณสามพันธ เนื่องจากทั้งสามเล่ม ตามที่ปรากฏนั้น มองเหตุการณ์ต่าง ๆ จากมุมมองคล้าย ๆ กัน หรือผ่านเลนส์ที่คล้าย ๆ กัน จะพูดอย่างนั้นก็ได้ และบางครั้งก็ทำให้เราเกิดความรู้สึกที่ว่า ทำไมต้องมีถึงสามเล่ม

ในเมื่อเล่มเดียวก็เพียงพอแล้ว?

จะน่าเศร้าถ้าเราต้องสูญเสียเล่มหนึ่งเล่มใดของพระกิตติคุณสามพันธสามเล่มนี้ไป เนื่องจากจริง ๆ แล้ว ทั้งสามเล่มต่างก็มอบคุณค่าบางอย่างที่แตกต่างกันอยู่บ้าง

และการที่ได้เห็นความแตกต่างบางประการระหว่างสามเล่มนี้ ก็คุ้มค่ามาก

พระกิตติคุณมาระโกเป็นพระกิตติคุณที่มีสั้นกว่าพระกิตติคุณเล่มอื่นมาก

และนำเสนอเรื่องบางเรื่องอย่างครบถ้วนกว่า ถึงแม้จะเป็นพระกิตติคุณที่สั้นกว่า แต่เรื่องราวต่าง ๆ

ถูกนำเสนออย่างครบถ้วนกว่า แต่กลับเป็นมัทธิว ที่ได้บีบเรื่องราวเหล่านั้นให้มีขนาดที่สั้นลงมาก

เนื่องจากท่านพยายามใส่ข้อมูลให้มากขึ้นในพระกิตติคุณของท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

มัทธิวพยายามบรรจุคำสอนของพระเยซู

ซึ่งเป็นเรื่องแปลกที่พระกิตติคุณมาระโกเว้นคำสอนส่วนใหญ่ของพระเยซูไว้ดังนั้น

พระกิตติคุณมีทริวจึงทำให้เราเห็นพระเยซูผู้ทรงราชอำนาจ พระเยซูผู้ทรงสั่งสอน และถ้าคุณต้องการหนังสือรวมคำสอนของพระเยซูฉบับกะทัดรัด พระกิตติคุณมีทริวก็นี่คือหนังสือเล่มนั้น แต่ลูกาให้อะไรกับเรา? นี่! ลูกาให้คำสั่งสอนแก่เรามากยิ่งขึ้นไปอีก ลูกาเน้นเรื่องราวอุปมาโดยเฉพาะ ซึ่งมากกว่ามีทริว และท่านก็ได้ช่วยให้เราเห็นภาพความเป็นมนุษย์ของพระเยซูมากขึ้น โดยพระองค์เข้าถึงคนทุกประเภท นั่นคือพระเยซูผู้ทรงเข้าถึง ทรงรัก และทรงใส่ใจ บางคนคิดว่าลูกาไม่ได้เป็นเพียงแค่แพทย์เท่านั้น แต่ยังเป็นคล้าย ๆ กับนักจิตวิทยาด้วย ท่านสามารถสื่ออารมณ์ของมนุษย์ได้ดีมาก และด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงคิดว่าในบรรดาพระกิตติคุณสามเล่มแรกนั้น เรามิบันทึกสามฉบับที่แตกต่างกัน แต่ทรงคุณค่ายิ่ง ซึ่งเราจำเป็นต้องพิจารณา

—ดร. ปีเตอร์ วอล์คเกอร์

ข้าพเจ้าคิดว่าเหตุผลพื้นฐานที่เรามีพระกิตติคุณสามเล่มที่เล่าเรื่องราวชีวิตของพระเยซูในลักษณะพื้นฐานเดียวกัน ก็เนื่องจากว่าความเข้มข้น และความงดงามของความเป็นพระเยซูนั้น จึงไม่สามารถบรรยายได้ครบถ้วนในบันทึกฉบับเดียว ดังนั้น เมื่อเราคิดถึงความประสงค์ของพระเจ้า จึงเป็นไปได้ที่นักเขียนเพียงคนเดียวจะสามารถถ่ายทอดสิ่งที่พระเยซูได้กระทำสำเร็จ สิ่งที่พระองค์ตรัส และสิ่งที่พระองค์กระทำให้เราอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็อยากเพิ่มเติมว่า เราก็คงจะไวต่อความแตกต่างในพระกิตติคุณสามเล่มนี้ โดยหลัก ๆ แล้ว ทั้งสามเล่มกล่าวถึงสิ่งเดียวกัน แต่ว่าแต่ละเล่มก็มีความหมายหรือนัยยะแฝงและมีสีสันแตกต่างกันไป ดังนั้น ในแง่หนึ่ง ทั้งสามเล่มเล่าเรื่องราวพื้นฐานให้เราเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูปฏิบัติและสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำจนสำเร็จ และในขณะเดียวกัน พระกิตติคุณทั้งสามนี้ก็ช่วยให้เราเห็นมิติที่แตกต่างกันของพระเยซู เป็นเหมือนกับภาพที่สะท้อนไปมาจนดูล้นตา โดยมีทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในภาพนั้น แต่เมื่อคุณมองจากมุมที่ต่างกัน เราก็จะเห็นภาพความเป็นพระเยซูที่แตกต่างกัน เราจึงเห็นพระปัญญาของพระเจ้า เห็นการเฉลียวของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในการช่วยให้เราได้เห็นภาพพระเยซูในหลายมิติ และหลายแง่มุม

—ดร. โรมัส ชไนเนอร์

แต่ตรงกันข้ามกับพระกิตติคุณสามพันธทั้งสามฉบับ เนื้อหาส่วนใหญ่ในพระกิตติคุณยอห์นนั้นเป็นเอกลักษณ์ ยอห์นบันทึกเช่นกันว่าพระเยซูทรงเดินบนน้ำทะเล และทรงเลี้ยงคน 5,000 คน แต่ท่านก็ได้รวบรวมเหตุการณ์มากมายที่ไม่ได้บันทึกไว้ในพระกิตติคุณสามพันธ ยกตัวอย่างเช่น ยอห์นได้รายงานเหตุการณ์ที่พระเยซูเปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้าองุ่น การสนทนาระหว่างพระเยซูกับหญิงชาวสะมาเรีย และการที่พระเยซูทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นมาจากความตาย

ถึงแม้เรื่องราวของพันธกิจและชีวิตของพระเยซูแตกต่างกันบ้างในพระกิตติคุณทั้งสี่ แต่ทั้งสี่เล่มก็ได้เป็นประจักษ์พยานถึงการรับบัพติศมาของพระเยซู พระกระยาหารมื้อสุดท้ายของพระองค์กับเหล่าสาวก การสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนไม้กางเขน และการคืนพระชนม์ของพระองค์

ความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างพระกิตติคุณทั้งสี่นำไปสู่คำอธิบายมากมายที่เชื่อว่าตนเองเป็นฝ่ายถูก ดังนั้นในตอนนี้เราจะมุ่งความสนใจไปที่ทฤษฎีต่าง ๆ เกี่ยวกับการประพันธ์พระกิตติคุณ

ทฤษฎีเกี่ยวกับการประพันธ์

สืบเนื่องจากความคล้ายคลึงกันหลายประการระหว่างพระกิตติคุณสี่ฉบับ นักวิชาการจึงได้พัฒนาทฤษฎีมากมายเกี่ยวกับประวัติการประพันธ์พระกิตติคุณทั้งสาม ทฤษฎีเหล่านี้ส่วนมากจะค่อนข้างซับซ้อนและสับสนเมื่อเริ่มศึกษาเป็นครั้งแรก เราอาจสรุปทฤษฎีที่ได้รับความนิยมสูงสุดดังนี้ว่า นักคิดความส่วนใหญ่เชื่อว่ามาระโกถูกเขียนขึ้นเป็นเล่มแรก และมัทธิวกับลูกา ได้ใช้วัสดุจากมาระโกและจากแหล่งข้อมูลอื่น ๆ ด้วย แต่ก็มีนักคิดความคนอื่น ๆ ที่เชื่อว่ามัทธิวถูกเขียนขึ้นก่อน และมาระโกใช้วัสดุจากมัทธิว แต่ลูกาใช้วัสดุจากทั้งมัทธิวและมาระโก แต่ก็มีอีกหลายคนที่ยืนยันว่าทั้งมัทธิวและลูกาถูกเขียนขึ้นโดยใช้แหล่งข้อมูลที่เราไม่สามารถค้นพบได้แล้ว และมาระโกใช้วัสดุจากทั้งสองเล่มนี้ เราจะเห็นว่า แม้การเปรียบเทียบลักษณะทั่วไปของทฤษฎีเหล่านี้ก็ค่อนข้างน่าสับสน

ตรงกันข้าม การประพันธ์พระกิตติคุณของหนึ่งนั้นค่อนข้างเรียบง่าย นักคิดความส่วนใหญ่เห็นพ้องต้องกันว่ายอห์นเขียนพระกิตติคุณขึ้นใกล้ปลายศตวรรษที่ 1 และท่านมีความคุ้นเคยกับพระกิตติคุณสี่ฉบับอย่างน้อยหนึ่งเล่มหรือทุกเล่ม บางครั้งก็มีข้อสังเกตว่า ยอห์นหลีกเลี่ยงที่จะบันทึกสิ่งที่ท่านรู้ว่าถูกบันทึกไว้แล้วในพระกิตติคุณสี่ฉบับ และเลือกที่จะให้ข้อมูลเพิ่มเติมที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับชุมชนต่าง ๆ ที่ท่านปฏิบัติพันธกิจอยู่

เมื่อเราได้เข้าใจทฤษฎีเกี่ยวกับการประพันธ์แล้ว เราจะกล่าวถึงความเข้าใจที่เรามีในการยึดถือทฤษฎีเหล่านี้

ความเข้าใจ

เริ่มแรกเราควรรับรู้ก่อนว่า ผู้เขียนพระคัมภีร์มักยึดถือทั้งแบบแผนการถ่ายทอดทางวาจา และเป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งการกระทำเช่นนี้ก็ไม่ได้ลดคุณค่าของแรงบันดาลใจหรือสิทธิอำนาจของพวกเขา ฉะนั้น โดยหลักการนี้ จึงไม่ผิดอะไรที่จะเชื่อว่าผู้เขียนพระกิตติคุณแต่ละคนได้ยึดถือวัสดุที่มาจากแหล่งที่มีอยู่แล้ว ดังที่ลูกาได้เขียนไว้ในลูกา 1:1-3 ว่า:

หลายคนได้ประมวลเรื่องราวต่าง ๆ

ที่ได้สำเร็จท่ามกลางพวกเรา ตามที่สืบทอดมาถึงเราจากบรรดาผู้ที่ได้เห็นกับตาตั้งแต่ต้นและเป็นผู้รับใช้แห่งพระวาจา

นะ เนื่องจากข้าพเจ้าเองได้สืบสวนทุกสิ่งอย่างถี่ถ้วนมาตั้งแต่ต้น

จึงเห็นควรที่จะบันทึกสิ่งเหล่านี้ให้เป็นเรื่องเป็นราวเพื่อท่านเธอโอฟีลัสที่เคารพยิ่ง (ลูกา 1:1-3)

ดูเหมือนว่าผู้เขียนพระกิตติคุณทุกคน ก็สามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลคล้ายคลึงกัน ถึงแม้เขาจะไม่ได้กล่าวอย่างชัดเจนเหมือนลูกาก็ตาม ถ้าเราถือเอาตามข้อสังเกตของนักคิดความส่วนใหญ่ว่ามาระโกเป็นคนแรกที่เขียน ก็หมายความว่าไม่มีพระกิตติคุณใดถูกเขียนขึ้นก่อนหน้านั้นเพื่อให้ท่านเข้าถึง แต่ค่อนข้างแน่นอนว่าท่านใช้ข้อความที่ถ่ายทอดด้วยวาจาอย่างน้อยโดยผ่านเปโตร เพื่อนสนิทของท่านลูกา และมัทธิว น่าจะได้ใช้พระกิตติคุณของมาระโกเป็นแม่แบบ นอกเหนือจากนี้ มัทธิว

และขอให้คุณมีความทรงจำของตนเองเกี่ยวกับชีวิตและการสอนของพระเยซู
และผู้เขียนทั้งสี่ที่ได้รับการควบคุมและทรงนำอย่างไม่มีข้อผิดพลาด โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ตามที่เรารู้สึกว่าก่อนหน้านี้กล่าวโดยสรุปก็คือ เราสามารถชื่นชมทฤษฎีเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพระกิตติคุณทั้งสี่
แต่เราไม่ควรรู้สึกว่าจำเป็นต้องเข้าใจทุกรายละเอียดปลีกย่อยในทฤษฎีเหล่านั้น หรือต้องยึดทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่งอย่างมั่นคง
สิ่งที่ทฤษฎีเหล่านี้ให้แก่เราก็คือ ความมั่นใจว่าผู้เขียนพระกิตติคุณแต่ละท่านสามารถดึงข้อมูลจากหลากหลายแหล่ง
และได้สร้างบันทึกเรื่องชีวิตและคำสอนของพระเยซูอันเชื่อถือได้ เมื่อเราเห็นการทับซ้อนกันในบ้านที่เหล่านั้น
เราก็มีโอกาสที่จะพิจารณามุมมองที่แตกต่างกันของผู้เผยพระวจนะพระกิตติคุณ ไม่ว่าจะบันทึกจะถูกเขียนขึ้นก่อนก็ตาม
และเมื่อเราอ่านพบข้อมูลที่ปรากฏอยู่ในพระกิตติคุณเพียงฉบับเดียว
เราก็สามารถศึกษาฉบับนั้นโดยพิจารณาวัตถุประสงค์ของผู้เขียนคนนั้นโดยเฉพาะ

เมื่อได้พิจารณาการประพันธ์พระกิตติคุณทั้งสี่แล้ว เราก็คงพร้อมที่จะมุ่งความสนใจไปที่ความเป็นของแท้ของพระกิตติคุณ

ความเป็นของแท้

คริสตจักรในช่วงศตวรรษแรก ๆ มีความเห็นไม่ตรงกันหลายประเด็นที่ว่า
พระวจนะเล่มใดจากยุคของอัครธรรมทูตเป็นส่วนหนึ่งของพันธสัญญาใหม่จริง ๆ
ผู้นำคริสตจักรยุคแรกบางคนไม่ยอมรับพระวจนะทุกเล่มที่อยู่ในพันธสัญญาใหม่ในปัจจุบัน ส่วนคนอื่น ๆ
เชื่อว่าเราควรรวมพระวจนะเล่มอื่น ๆ เข้าไปด้วย นอกเหนือจาก 27 เล่มที่เราในปัจจุบัน

แต่ข้อถกเถียงดังกล่าวนี้ไม่เกี่ยวข้องกับหนังสือมัทธีว มาระโก ลูกา และยอห์นเลย มีเพียงพระกิตติคุณสี่เล่มเท่านั้น
และไม่มีเล่มอื่นอีกเลยที่ได้รับการยอมรับเสมอมาโดยคริสตจักรอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า ว่าเป็นของแท้และประกอบด้วยสิทธิอำนาจ

ตัวอย่างเช่น บิดาแห่งคริสตจักรในยุคศตวรรษที่สาม คือโอริเจน ซึ่งมีชีวิตอยู่ตั้งแต่ ค.ศ. 185 ถึง 254
ได้โต้แย้งว่ามีเพียงพระกิตติคุณสี่เล่มที่เราในปัจจุบันในพันธสัญญาใหม่เท่านั้นที่เป็นของแท้

คำพูดของโอริเจนถูกหยิบยกมาอ้างอิงโดยนักประวัติศาสตร์คริสตจักรชื่อเอปิปัส ซึ่งมีชีวิตอยู่ตั้งแต่ ค.ศ. 263 ถึงประมาณ
340 ลองฟังข้อความที่เอปิปัสหยิบยกมาจากโอริเจน ในงานเขียนของท่าน ชื่อ “ประวัติศาสตร์คริสตจักร” (Ecclesiastical History) เล่มที่
6 บทที่ 25 ตอนที่ 4:

พระกิตติคุณทั้งสี่เล่มนี้เท่านั้น เป็นพระกิตติคุณที่ปราศจากข้อโต้แย้งใด ๆ
ในคริสตจักรของพระเจ้าภายใต้ฟ้าสวรรค์

นอกจากนั้น ประมาณหนึ่งศตวรรษให้หลัง บิดาแห่งคริสตจักร ชื่อ อีเรเนียส ซึ่งมีชีวิตอยู่ในช่วง ค.ศ. 130 ถึง 202
ได้กล่าวถึงชุดพระกิตติคุณสี่เล่มโดยรวม ในงานเขียนของท่าน ชื่อ “ต่อต้านคำสอนเท็จ” (Against Heresies) เล่มที่ 3 บทที่ 11 ตอนที่ 8
ให้เราพิจารณาข้อความของท่าน:

เป็นไปได้เลยที่จะมีพระกิตติคุณจำนวนมากหรือน้อยกว่าที่มีอยู่จริง

พระองค์ผู้ได้สำแดงพระองค์เองต่อมนุษย์ นั่นคือ พระเยซู ได้ประทานพระกิตติคุณแก่เราได้อย่างเต็มที่ หรือสัมผัส มอง แต่ผูกพันไว้ด้วยกันโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน

อธิเนยสกกล่าวว่า ท่านไม่เคยทราบว่ามีช่วงเวลาใดที่พระกิตติคุณเล่มใดในสี่เล่มนี้ตกเป็นข้อถกเถียง หรือช่วงเวลาใดที่มีพระกิตติคุณนอกเหนือจากสี่เล่มนี้ถูกใช้ในการนมัสการในคริสตจักร

ผู้เขียนที่เชื่อถือได้

มีเหตุผลอย่างน้อยสามประการที่คริสตจักรยุคแรกมีความมั่นใจอย่างแรงกล้าต่อพระกิตติคุณสี่เล่มนี้ ประการแรก คริสตจักรยอมรับว่าพระกิตติคุณเหล่านี้เป็นของแท้ เพราะทุกเล่มถูกเขียนโดยผู้เขียนที่น่าเชื่อถือ ซึ่งมีชื่อผู้เขียนปรากฏเป็นชื่อหนังสือ

มีความเป็นไปได้สูงว่า พระกิตติคุณนั้น แรกเริ่มไม่ได้ปรากฏชื่อผู้เขียน แต่ก็มีความเป็นไปได้อย่างสูงเช่นกันว่า เมื่อพระกิตติคุณถูกเผยแพร่เป็นครั้งแรก หนังสือเหล่านี้ได้รับการยอมรับโดยบุคคลที่รู้จักกับผู้เขียน หรือแม้กระทั่งถูกแจกจ่ายพร้อมกับจดหมายที่ระบุตัวผู้เขียน และตั้งแต่ยุคแรกสุดเป็นต้นมา งานเขียนของคริสเตียนได้โยงพระกิตติคุณเข้ากับชื่อมัทธิว มาระโก ลูกา และยอห์น บุรุษสี่คนผู้เป็นที่รู้จักในพันธสัญญาใหม่ในฐานะผู้นำคริสตจักรผู้มีชื่อเสียง

การรับรองของอัครธรรมทูต

ประการที่สอง คริสเตียนยุคแรกมีความมั่นใจในตำแหน่งของพระกิตติคุณในสารบบคัมภีร์ ด้วยเหตุผลที่ว่าหนังสือเหล่านี้ได้รับการยอมรับโดยอัครทูต

มัทธิว และยอห์นเป็นอัครทูต เป็นประจักษ์พยานแห่งถ้อยคำและพันธกิจของพระเยซู และเชื่อกันว่ามาระโกนั้นได้รับวัตถุดิบส่วนใหญ่มาจากเปโตร ผู้ซึ่งเรียกมาระโกด้วยความเอ็นดูว่า “บุตรชายของเรา” ใน 1 เปโตร 5:13 และตามที่เราได้เห็นแล้ว ลูกาอธิบายในลูกา 1:1-4 ว่า ท่านได้เขียนงานของท่าน โดยอิงเรื่องราวที่ประจักษ์พยานถ่ายทอดต่อมา

ยิ่งไปกว่านั้น ในงานเขียนของท่านที่ชื่อ “ประวัติศาสตร์คริสตจักร” ยูเซบียสรายงานว่า อัครทูตยอห์นได้รับรองพระกิตติคุณสามเล่มแรกด้วยตนเอง ก่อนที่ท่านจะเขียนพระกิตติคุณของท่านเอง ลองฟังสิ่งที่ยูเซบียสเขียนเกี่ยวกับอัครทูตยอห์นในเล่มที่ 3 บทที่ 24 ตอนที่ 7 ของหนังสือของท่าน:

พระกิตติคุณสามเล่มแรกได้กล่าวถึง มัทธิว มาระโก และลูกา ซึ่งได้ตกมาถึงมือของทุกคน รวมทั้งของตัวท่านเองด้วย ทั้งสามท่านกล่าวว่ายอห์นได้ยอมรับพระกิตติคุณนี้ และได้เป็นพยานยืนยันความสัตย์จริงของทั้งสามเล่มนี้ด้วย

การมีคริสตจักรเป็นพยาน

และประการที่สาม พระกิตติคุณทั้งสี่เล่มได้รับการสนับสนุน โดยคริสตจักรยุคศตวรรษแรกได้เป็นประจักษ์พยานยืนยัน พระกิตติคุณทั้งสี่เล่มมีอายุยาวนานพอที่คนที่ยังมีชีวิตอยู่ในเวลานั้น ผู้ซึ่งได้เห็นชีวิตและพันธกิจของพระเยซู ย่อมสามารถปฏิเสธหรือยืนยันข้อเขียนเหล่านั้นได้ และคามที่เกิดขึ้นจริง เหล่าประจักษ์พยานต่างยืนยันหนังสือสี่เล่มนี้โดยการรับพระกิตติคุณเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรตั้งแต่วัยแรก ๆ

พระเจ้าเป็นพยานยืนยันพระสุรเสียงของพระองค์ในพระวจนะของพระองค์เอง แต่สิ่งที่ช่วยเราได้ก็คือ เราสามารถศึกษาเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ที่ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ และเราก็สามารถเห็นได้ว่าเหตุการณ์เหล่านั้นสัมพันธ์กับสิ่งที่เราได้เรียนรู้ประวัติศาสตร์จากแหล่งอื่น ๆ ด้วย ถ้าเราดูภาพรวมมากขึ้น เราจะเห็นได้ว่าสภาพสังคม สภาพการเมือง ภูมิศาสตร์ และสิ่งอื่น ๆ ทั่วไปที่กล่าวถึงในพระคัมภีร์นั้น สอดคล้องกับสิ่งที่เราเรียนรู้ประวัติศาสตร์ ซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกันเมื่อพระกิตติคุณถูกเขียนขึ้น ซึ่งก็คือ ปาเลสไตน์ในยุคศตวรรษที่ 1 อย่างไรก็ตาม เมื่อเราศึกษาบันทึกเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ สถานการณ์ สภาพแวดล้อมในพระคัมภีร์อย่างเจาะจงแล้ว เราก็จะมีพื้นฐานอันสมเหตุสมผล และรู้ได้ว่าเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้นจริงตามเวลาที่บันทึกได้กล่าวไว้ และเมื่อเรามีคำยืนยันโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราก็เชื่อมั่นได้อย่างแท้จริงว่าหนังสือเหล่านี้เป็นพระคำรับของพระเจ้า ดังนั้น ในคริสตจักรยุคแรก ช่วงศตวรรษที่ 1 และศตวรรษที่ 2 พระกิตติคุณที่เรารู้จัก คือพระกิตติคุณสี่เล่มในสารบบ จึงถูกยอมรับในระดับสากลว่ามาจากอัครธรรมทูต หรือจากแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับอัครธรรมทูต แล้วถูกยอมรับว่าเป็นคำพยานยืนยันอันสัตย์ซื่อและเชื่อถือได้เกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูกระทำ และพระองค์คือใคร และสิ่งที่พระองค์สอน

—ศาสตราจารย์ ไมเคิล กิลโด

มีเหตุผลมากมายที่เราจะเชื่อว่าพระกิตติคุณนั้นเชื่อถือได้ ได้รับการดลใจจากพระเจ้า และกล่าวถึงข้อมูลความจริงอย่างตรงไปตรงมา แต่สิ่งสำคัญที่สุดที่ข้าพเจ้าสามารถกล่าวถึงก็คือ: เหล่าประจักษ์พยานยืนยันรับรองคำพยานของพวกเขาด้วยชีวิต คุณคงคิดว่าก่อนที่ใครสักคนในกลุ่มนั้นจะถูกโบย เหมือนตี ถูกโยนเข้าไปในคุก หรือถูกตรึงบางทีคนใดคนหนึ่งเผลอไปบอกเขาอาจยอมแพ้และกล่าวว่า “โอ ไม่น่าอย่างนั้น ไร้หนทางจริง ๆ แล้ว มันเป็นเรื่องแต่งแค่นั้นเอง!” แต่พวกเขากลับยอมตายเพื่อยืนยันสิ่งที่เขาพูด แน่หนอน ในปัจจุบัน เราทุกคนรู้ว่าหลายคนเต็มใจที่จะตาย ... คนเราตายเพราะเรื่องโกหกบ่อยครั้งไป คนส่วนใหญ่ที่ตายเพราะเรื่องโกหกแต่ไม่รู้ว่าเป็นเรื่องเหล่านั้นเป็นเรื่องโกหก มีคนน้อยมากจะยอมตายเพื่อเรื่องโกหกที่เขาทั้งรู้ว่ามันเป็นเรื่องโกหก ขอเพียงแต่เรื่องโกหกนั้นนำอำนาจ หรือความมั่งคั่ง หรือยศถาบรรดาศักดิ์อย่างมากมายมาให้เขาในช่วงชีวิตนี้ แต่พวกอัครทูตไม่ได้อะไรเช่นนั้นเลย พวกเขาเป็นคนที่ไม่มีใครรู้จักในโลกนี้ พวกเขาต้องหนีเอาชีวิตรอดอยู่ตลอด พวกเขาอาจจนขึ้นแค้น พวกเขาต้องเสียสละ พวกเขาถูกเหมือนตี และพวกเขาเสียชีวิต และไม่มีสักคนเดียวที่กลับคำพยานหรือถอนคำพูด เราจึงมั่นใจได้ว่าเรื่องราวเหล่านั้นได้เกิดขึ้นจริง ๆ

—ดร. แดน โคริอานี

เอกภาพ

เมื่อเราได้ศึกษาลักษณะทางวรรณกรรมของพระกิตติคุณและได้ดูที่ตำแหน่งของพระกิตติคุณในคริสตจักรแล้ว เราก็พร้อมที่จะให้ความสำคัญกับเอกภาพระหว่างพระกิตติคุณทั้งสี่เล่มในพันธสัญญาใหม่

เราจะพิจารณาเอกภาพท่ามกลางพระกิตติคุณทั้งสี่ โดยประการแรก เราจะยืนยันว่าหนังสือแต่ละเล่มกล่าวถึงเรื่องราวเดียวกันเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า และประการที่สอง เราจะสำรวจการที่พระกิตติคุณเน้นความสำคัญของพระเยซูในฐานะผู้นำแผ่นดินของพระเจ้ามาสู่มนุษย์ เราจะเริ่มด้วยการยืนยันว่าพระกิตติคุณในพันธสัญญาใหม่ถูกยึดโยงไว้ด้วยโครงเรื่องหลักเดียวกัน

โครงเรื่องหลักเดียวกัน

เมื่อมองในภาพรวม เราสามารถกล่าวได้ว่าเรื่องราวปรากฏในหนังสือมัทธิว มาระโก ลูกา และยอห์น ก็คือข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูจริง ๆ แล้ว นี่คือเหตุผลที่หนังสือสี่เล่มนี้ถูกเรียกว่า “พระกิตติคุณ” นี่คือนักเขียนที่เล่าเรื่องราวข่าวประเสริฐแต่จริง ๆ แล้ว เรื่องราวข่าวประเสริฐคืออะไรกันแน่?

คำว่า “ข่าวประเสริฐ” ถูกแปลมาจากคำภาษาอังกฤษ “gospel” ซึ่งแปลมาจากคำภาษากรีก “ยูอันเจเลียน” (“euangelion” = “εὐαγγέλιον”) ซึ่งหมายความว่า “ข่าวดี” ดังนั้น เมื่อพระคัมภีร์กล่าวถึงข่าวประเสริฐของพระเยซู ก็หมายถึงข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซูนั่นเอง แต่ข่าวดีที่ว่านี้คืออะไรกันแน่? พระเยซูคือใคร? และพระกิตติคุณเล่าเรื่องอะไรเกี่ยวกับพระองค์?

เพื่อเข้าใจคำถามเหล่านี้ เราต้องเข้าใจก่อนว่า คำว่า “ข่าวประเสริฐ” (“gospel”) นั้น บางครั้งถูกใช้เพื่อเจาะจงหมายถึงข่าวบางชนิดในโลกโบราณ กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ เมื่อกษัตริย์หรือจักรพรรดิออกบรรพชาดินแดนใหม่ได้ พวกเขาถือโอกาสประกาศสำนักถึงชัยชนะนั้น เรียกว่า “ประกาศข่าวดี” การใช้ในความหมายนี้ คำว่า “ข่าวดี” จึงหมายถึงการประกาศชัยชนะของกษัตริย์ และเป็นการประกาศว่าการครองราชย์ของพระองค์จะนำพรมามากมายมาสู่ประชากรของพระองค์ อันที่จริง คำนี้ก็ถูกใช้ในลักษณะเดียวกันในพันธสัญญาเดิม

ให้เราดูตัวอย่างจากอิสยาห์ 52:7:

เท้าของผู้นำข่าวดีมาบนภูเขาช่วงดงมอซึ่งนักผู้ประกาศสันติภาพผู้แจ้งข่าวดีผู้ประกาศความรอดผู้กล่าวกับศิโยนว่า “พระเจ้าของเจ้าทรงครอบครอง!” (อิสยาห์ 52:7)

ในข้อนี้ อิสยาห์เห็นนิมิตว่า จะมีผู้นำสารมุงหน้ามาสู่ภูเขารอบเยรูซาเล็มด้วยความยิ่งใหญ่ เพื่อประกาศข่าวดีว่า ช่วงเวลาที่ชาวอิสราเอลถูกเนรเทศนั้นสิ้นสุดลงแล้ว ผู้นำสารประกาศสันติภาพและความรอดเนื่องจากพระเจ้าเป็นเจ้าทรงครอบครองทุกอย่าง

ในบริบทคำพยากรณ์ของอิสยาห์ การครองราชย์ของพระเจ้า หรือการสร้างอาณาจักรของพระองค์บนโลกนี้เป็นข่าวประเสริฐที่ประชากรอิสราเอลและยูดาห์จำเป็นต้องได้ยิน คือข่าวที่บอกว่า ภายใต้การปกครองของพระเจ้า พวกเขาจะพักสงบจากศัตรูและมีชีวิตอยู่ตลอดไปในอาณาจักรของพระเจ้าที่ครอบครองทั้งโลกนี้

แต่ในสมัยของอิสยาห์ พระเจ้ายังไม่ได้กระทำการนี้ คำพยากรณ์ของอิสยาห์มุ่งไปข้างหน้าถึงวันในอนาคต

เมื่อพระเจ้าจะเสด็จมาด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ในฐานะมหากษัตริย์เหนือทั้งแผ่นดินโลก และข่าวประเสริฐที่มีทิว มาระโก ลูกา และยอห์น ได้บอกกล่าวก็คือ ในที่สุด วันที่รอคอยก็ได้กลายเป็นจริงในพระเยซู ผู้เขียนพระกิตติคุณทุกคนเล่าเรื่องราวเดียวกัน โดยเลี้ยวกลับมาไปที่พระเยซูในฐานะผู้สถาปนาแผ่นดินของพระเจ้าและผู้ที่ทำให้คำพยากรณ์ในพันธสัญญาเดิมสำเร็จ ผู้เขียนพระกิตติคุณทั้งสิ้นก็คือผู้นำสาวที่มีเพ้าอันงดงาม ผู้ประกาศข่าวประเสริฐว่า แผ่นดินของพระเจ้าได้ลงมาอยู่บนโลกแล้ว โดยผ่านกษัตริย์องค์สุดท้าย คือพระเยซู เรื่องราวการมาถึงของแผ่นดินของพระเจ้านี้เองที่เป็น โครงเรื่องหลักที่ทำให้พระกิตติคุณทั้งสี่มีเอกภาพ

เมื่อพิจารณาความจริงข้อนี้ ก็ไม่น่าประหลาดใจที่เราจะเรียนรู้ว่า หนังสือพันธสัญญาใหม่ใช้คำเช่น “ข่าวประเสริฐ” และ “การประกาศข่าวประเสริฐ” น้อยครั้งกว่าคำที่กล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้า คำว่า “ข่าวประเสริฐ” ในรูปคำต่าง ๆ ปรากฏเพียง 23 ข้อตลอดพระธรรมมัทธิว มาระโก ลูกา และยอห์น ตรงกันข้าม วลีต่าง ๆ เช่น “กษัตริย์” “แผ่นดินของพระเจ้า” และคำพิเศษที่มีทิวใช้ คือ “อาณาจักรแห่งสวรรค์” ถูกใช้ประมาณ 150 ครั้ง

เมื่อเราเข้าใจแล้วว่าพระกิตติคุณทุกเล่มกล่าวถึงเรื่องราวเดียวกันเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า ต่อไปเราจะศึกษาการที่พระกิตติคุณเหล่านี้เน้นที่พระเยซูในฐานะกษัตริย์ผู้สถาปนาแผ่นดินของพระเจ้า

พระเยซู

เราจะอภิปรายเรื่องพระเยซูและแผ่นดินของพระองค์ ในสามประเด็น คือ หนึ่ง เราจะพิจารณาข้อพิพาทบางประการในพระกิตติคุณ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระเยซูได้นำอาณาจักรของพระเจ้าลงมา สอง เราจะอธิบายคำศัพท์ที่พระคัมภีร์ใช้เพื่อกล่าวถึงพระเยซูและอาณาจักรของพระองค์ และสาม เราจะเห็นว่าพระเยซูนำแผ่นดินของพระองค์มาอย่างมีขั้นตอน เราจะเริ่มด้วยการศึกษาข้อพิพาทที่ว่าพระเยซูนำอาณาจักรของพระองค์ลงมา

ข้อพิพาท

พระกิตติคุณยืนยันถึงการมาของอาณาจักรของพระเจ้าโดยผ่านพระเยซูในหลายวิธีแตกต่างกัน แต่ตามวัตถุประสงค์ของบทเรียนนี้ เราจะเน้นที่สามวิธี ข้อพิพาทแรกที่ยืนยันการสถาปนาของอาณาจักรของพระเจ้าที่เราจะศึกษาได้แก่ฤทธานุภาพของพระเยซูเหนือปีศาจ ให้เราฟังคำตรัสของพระเยซูในมัทธิว 22:18:

แต่หากเราขับผีออกโดยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้างี้มาถึงพวกท่านแล้ว (มัทธิว 22:18)

ในพระวจนะตอนนี้ พระเยซูเพิ่งขับผีร้ายออกไป และการที่พระองค์สามารถขับผีร้ายออกเป็นข้อพิสูจน์ว่าพระองค์ได้นำอาณาจักรของพระเจ้ามา

วิธีที่สองที่พระกิตติคุณแสดงให้เห็นว่าอาณาจักรของพระเจ้าได้มาถึงแล้ว ก็คือการแสดงให้เห็นว่าพระเยซูมีฤทธานุภาพในการรักษาคนป่วย และการทำให้คนตายเป็นขึ้นมา

พระกิตติคุณบอกเสมอว่า ภาพลักษณ์ของพระเยซูในการรักษา เช่นเดียวกับภาพลักษณ์ที่พระองค์ประทานแก่สาวกนั้น เป็นข้อพิสูจน์ว่าพระองค์ได้นำอาณาจักรของพระเจ้าลงมา เราเห็นประเด็นนี้ในมัทธิว 4:23-24; 8:5-13; และ 10:7-8 เช่นเดียวกับในลูกา 9:1-11 และ 10:9 และอีกหลาย ๆ ตอน การมาถึงของอาณาจักรของพระเจ้ายังเห็นได้จากอำนาจของพระเยซูในการอภัยโทษบาป

ให้เราศึกษาคำพยากรณ์ของอิสยาห์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมา ในอิสยาห์ 33:22-24:

เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นตุลาการของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ตรากฎหมายของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นกษัตริย์ของเรา เป็นพระองค์เองที่จะทรงช่วยเราให้รอด... ไม่มีใครที่อาศัยในศิโยนจะพูดว่า “ฉันป่วย” และบาปทั้งหลายของผู้ที่พำนักอยู่ที่นั่นจะได้รับการอภัย (อิสยาห์ 33:22-24)

อิสยาห์กล่าวว่า เป็นเอกลักษณ์ของพระเจ้าผู้เป็นจอมกษัตริย์ที่จะรักษาและให้อภัย และท่านพยากรณ์ว่าการรักษาและการอภัยโทษบาปนั้น ในที่สุดแล้วจะมาถึงโดยผ่านพระเมสสิยาห์

เมื่อพระเมสสิยาห์สถาปนาอาณาจักรของพระเจ้าในโลกนี้ และนี่ก็คือสิ่งที่พระเยซูกระทำอย่างชัดเจน พระองค์ทรงเรียกมนุษย์ให้เข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า พระองค์นำชีวิตมาให้เขา แทนที่จะเป็นความตาย คือข้อความแห่งความรอด ข้อความแห่งการปลดปล่อยจากความบาป ขอให้ฟังคำของพระเยซูที่ตรัสในมาระโก 2:9-11:

“ที่จะพูดกับคนเป็นอัมพาตว่า ‘บาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว’ กับ ‘จงลุกขึ้นแบกที่นอนเดินไป’ อย่างไหนจะง่ายกว่ากัน? แต่ทั้งนี้ก็เพื่อให้พวกท่านรู้ว่าบุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะอภัยบาป” แล้วพระองค์ก็ตรัสกับคนเป็นอัมพาตว่า “เราสั่งเจ้าว่าลุกขึ้น จงแบกที่นอนกลับไปบ้านเกิด” (มาระโก 2:9-11)

พระเยซูทำให้ทุกคนประหลาดใจเมื่อพระองค์ประกาศว่า ในฐานะบุตรมนุษย์ ผู้ซึ่งอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในท่าน พระองค์มีอำนาจในการอภัยโทษบาป

ในพระเยซู การปกครองของพระเจ้าได้มาถึง การครองราชย์ของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้า อยู่ที่นี่ในโลกนี้ สิ่งนี้หมายถึงพระพรมากมายสำหรับคนของพระเจ้า หมายความว่าสันติภาพของพระเจ้า ซึ่งอิสยาห์ได้พยากรณ์ไว้หลายร้อยปีก่อนหน้านั้น ได้มาถึงแล้ว เมื่อเราได้เข้าใจข้อพิสูจน์เหล่านี้แล้ว

ต่อไปเราจะศึกษาคำศัพท์ที่พระกิตติคุณใช้ในการกล่าวถึงพระเยซูและอาณาจักรของพระเจ้า

คำศัพท์

เหตุผลหนึ่งที่บางครั้งคริสเตียนไม่เห็นในทันทีว่าพระกิตติคุณเน้นถึงอาณาจักรของพระเจ้า ก็เป็นเพราะว่า ผู้เขียนพระกิตติคุณใช้หลายคำแตกต่างกันเพื่อกล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้า ที่เห็นได้ชัดคือ ผู้เขียนพระกิตติคุณใช้คำอย่างเช่น “กษัตริย์” และ “อาณาจักร” แต่ก็ใช้คำอื่นเช่นกัน เช่น “ครองราชย์” “ปกครอง” “อำนาจ” “บัลลังก์” “บุตรของดาวิด” และอีกหลายคำที่เล็งถึงอำนาจสูงสุดและการควบคุมของพระเจ้า

ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ใช้คำศัพท์หลากหลายในการกล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้า และไม่ได้ใช้เพียงแค่คำที่บ่งบอกชัดเจนเท่านั้น แต่ยังใช้คำที่หมายถึงแนวคิดที่เกี่ยวข้องด้วย ตัวอย่างเช่น

เราเห็นคำที่หมายถึงตำแหน่งของพระเยซู เช่น “พระคริสต์” (Christos) ซึ่งหมายถึง “พระเมสสิยาห์” หรือ “ผู้ถูกเจิม” ซึ่งเป็นคำที่ใช้ในพันธสัญญาเดิมที่เกี่ยวข้องกับกษัตริย์ หรือบุตรของดาวิด หรือในคำว่า “คูริออส” (Kurios แปลว่า “Lord” หรือ “พระเจ้า”) เราเห็นตำแหน่งสำหรับพระเยซู ซึ่งกล่าวถึงพระองค์ในฐานะกษัตริย์ เหมือนอย่างซิซาร์ ซึ่งซิซาร์ก็มีตำแหน่งเช่นนั้นเหมือนกัน เมื่อเป็นเช่นนั้น ภายในบริบทและช่วงเวลาของผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ คนก็จะเข้าใจถึงอำนาจที่สื่อออกมาโดยการใช้คำเช่น “พระเจ้า” แทนอน วลีที่สำคัญที่สุดที่เราเห็นก็คือ “อาณาจักรของพระเจ้า” หรือโดยเฉพาะพระกิตติคุณมัทธิวใช้คำว่า “อาณาจักรสวรรค์” และวลีนี้สื่อได้สองนัยยะ

นัยยะหนึ่งเกี่ยวกับอาณาจักรที่พระคริสต์ปกครองเหนือคนของพระองค์โดยเฉพาะแต่ก็มีนัยยะที่ชัดเจนว่า ทำนองว่าเป็นการครองราชย์ของพระเจ้า พระราชอำนาจของพระเจ้าในการปกครองเหนือคนของพระองค์ ดังนั้น แนวคิดต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กับนัยยะนี้ ก็แสดงให้เห็นเกี่ยวกับการเชื่อฟัง เป็นต้น ซึ่งไม่ได้ถูกประกาศออกมาอย่างชัดเจนในแง่ของอาณาจักรของพระเจ้า

แต่แน่นอนว่าแฝงมากับความเข้าใจในเรื่องอำนาจของกษัตริย์ เป็นลักษณะของการเชื่อฟัง และแม้กระทั่งการนมัสการ เมื่อกล่าวถึงองค์พระเยซู

—ดร. เกร็ก เพอร์รี่

ตัวอย่างหนึ่ง คือเรื่องราวของพระเยซูที่รักษาชายง่อย ในมาระโก 2:1-12 ไม่ได้ใช้คำว่า “กษัตริย์” หรือ “อาณาจักร” แต่ข้อ 10 ทำให้เราต้องเข้าใจความหมายของคำว่า “อาณาจักร” โดยดูจากทั้งเรื่อง เมื่อพระเยซูตรัสว่า “บุตรมนุษย์มีอำนาจยกโทษบาปในโลกนี้” อาณาจักรของพระเจ้าได้ลงมานี้โดยผ่านพันธกิจอันทรงฤทธิ์ของพระเยซูในการรักษา และถ้อยคำแห่งการยกโทษบาปของพระองค์ จริง ๆ แล้ว

ถ้าเรามองภูมิหลังของการพยากรณ์ในพันธสัญญาเดิมที่บรรยายถึงชนชาติอันเต็มด้วยสง่าราศีและพระพรของอาณาจักรของพระเจ้า สิ่งทุกอย่างที่พระเยซูกระทำก็เพื่อให้เราลิ้มรสอาณาจักรของพระเจ้าในทางใดทางหนึ่ง

จากความหวังและความคาดหวังในพันธสัญญาเดิมในเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า โดยเฉพาะในหนังสืออิสยาห์

ความหวังที่จะได้เห็นพระเจ้าเสด็จลงมาปกครองและครองราชย์เพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ ก็คือความหวังแห่งช่วงเวลาของการฟื้นฟู เมื่อทุกสิ่งจะถูกแก้ไขให้ถูกต้อง ดังนั้น หนึ่งในหลาย ๆ สิ่งที่เราเห็นว่าสำเร็จเป็นจริงในพันธกิจของพระเยซูและที่เรามองเห็นในหนังสือพระกิตติคุณเอง

ได้แก่การที่พระเยซูกระทำพันธกิจการรักษา การฟื้นฟูจิตวิญญาณประชาชน

การทำให้ลูกชายของโศรบางคนเป็นขึ้นมาจากความตาย

และการรักษาโรคโลหิตตกของคนที่เป็นโรคตกเลือด การทำให้แขนขาที่หักงอเหยียดตรงได้

และการทำให้ตาที่บอดกลับมองเห็นได้อีก

นี่ไม่ใช่ว่าเพียงแค่การยืนยันความจริงของฤทธิ์เดชและอำนาจของพระเยซูในลักษณะของการปกป้องความเชื่อเท่านั้น และไม่ใช่ว่าเพียงการสำแดงฤทธิ์เดชภาพ แต่แท้จริงแล้ว นี่คือการประกาศความหวังถึงการครองราชย์ของพระเจ้า การเป็นกษัตริย์ผู้จะนำมาซึ่งการฟื้นฟู และอาณาจักรแห่งการฟื้นฟูของพระองค์ กำลังมาถึง และได้มาถึงแล้วในพระเยซู ดังนั้น นี่คือนัยยะหนึ่ง

ๆ วิธีที่เราสามารถเห็นว่าอาณาจักรของพระเจ้าได้สำเร็จเป็นจริง
นอกเหนือจากถ้อยคำที่กล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้า

—ดร. โจนธาน เพนนิ่งตัน

หลังจากได้ศึกษาข้อพิสูจน์ว่าพระเยซูได้นำอาณาจักรของพระเจ้าลงมา
และได้พิจารณาคำศัพท์ที่พระกิตติคุณใช้เพื่อกล่าวถึงอาณาจักรของพระเยซูแล้ว
ตอนนี้เราจะอธิบายโดยสังเขปถึงขั้นตอนที่พระเยซูใช้ในการนำอาณาจักรของพระเจ้ามา

ขั้นตอน

พระเยซูได้สอนว่าประสบการณ์ปัจจุบันที่เรามีกับอาณาจักรของพระเจ้าซึ่งพระองค์สถาปนาขึ้น ยังไม่ใช่ภาพที่สมบูรณ์
ขั้นตอนหรือระยะต่อไปของอาณาจักรของพระเจ้ายังไม่ถึง เมื่อถึงเวลาหนึ่งในอนาคต
อาณาจักรของพระเจ้าก็จะมาถึงอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ พระเยซูบรรยายวันแห่งอนาคตนี้ในลูกา 21:27-28:

วาระนั้นเขาทั้งหลายจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆเมฆด้วยฤทธิ์อำนาจและพระเกียรติสิริอันยิ่งใหญ่ เมื่อสิ่งเหล่านี้
เริ่มขึ้น จงยืนขึ้นและเชิดศีรษะขึ้น เพราะท่านใกล้จะได้รับรางวัลแล้ว
(ลูกา 21:27-28)

นักศาสนศาสตร์ชาวอิวามากมายได้ตีความว่า พันธสัญญาเดิมสอนว่าเมื่อพระเมสสิยาห์เสด็จมา
พระองค์จะทำให้ยุคเดิมแห่งความบาปและความตายเป็นโมฆะไปทั้งหมด และแทนที่ด้วยยุคใหม่แห่งอาณาจักรของพระเจ้า

แต่พระเยซูบอกชัดเจนว่าพระองค์กำลังสถาปนาอาณาจักรของพระเจ้าเป็นระยะ ๆ
พระองค์ได้เริ่มอาณาจักรของพระเจ้าในช่วงการกระทำพันธกิจในโลกนี้
อาณาจักรของพระเจ้าก็ดำเนินต่อไปในปัจจุบันเมื่อพระเยซูทรงครองราชย์อยู่บนสวรรค์
และอาณาจักรนั้นจะเสร็จสิ้นสมบูรณ์ในอนาคตเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา

ในวิวรณ์ หรือการเปิดเผยเหตุการณ์ในบั้นปลาย ตามหลักศาสนายูดาห์นั้น
ความจริงทั้งสี่ถูกแบ่งเป็นสองยุค คือยุคแห่งความชั่วร้ายในปัจจุบัน และยุคหน้าที่จะมาถึง
และความคาดหวังก็คือ เมื่อพระเจ้านำอาณาจักรของพระองค์ลงมาในยุคสุดท้าย—ในยุคหน้า—
จะเกิดหายนะอย่างฉับพลัน และครอบคลุมไปทั่วอย่างสิ้นเชิง
คุณเปลี่ยนจากช่วงก่อนอาณาจักรของพระเจ้าเข้าสู่ช่วงแห่งอาณาจักรของพระเจ้าอย่างฉับพลันทันใด นั่นคือ
ยุคแห่งอาณาจักรของพระเจ้า
แต่ในพันธสัญญาใหม่ คุณเห็นสิ่งที่ข้าพเจ้าเรียกว่า “การยืดเวลาของอวสานวิทยาตามพันธสัญญาใหม่”
นี่หมายถึงยุคของอาณาจักรของพระเจ้าตามที่เรารู้เห็นในการเปิดเผยเหตุการณ์ในบั้นปลายในศาสนายูดาห์
จะถูกแบ่งออกเป็นสองช่วงย่อย คือช่วงปัจจุบัน หรืออาณาจักรแห่งสวรรค์ “ที่มาถึงแล้ว” และช่วงอนาคต
หรืออาณาจักรแห่งสวรรค์ “ที่ยังมาไม่ถึง”

—ดร. เดวิด บาวเออร์

เมื่อเราพูดถึงอาณาจักรของพระเจ้า เรามักจะกล่าวถึงในประเด็นที่ว่า อาณาจักรของพระเจ้ามาถึงแล้ว แต่ในความเป็นจริง เรายังคงคาดหวังอาณาจักรของพระเจ้าที่จะมาในอนาคตด้วย จริง ๆ แล้ว พระเยซูสอนเราให้อธิษฐานดังนี้ว่า “ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้มันเป็นเช่นนั้นเหมือนในแผ่นดินสวรรค์” ในความหมายว่า เนื่องจากจอมราชาได้เสด็จมาแล้ว พระองค์จึงได้เถลิงและสถาปนาอาณาจักรของพระองค์บนโลกนี้ แต่เราต้องการเสด็จกลับมาของพระองค์ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์จะเป็นวันที่สิ่งดีเต็มบริบูรณ์ทั้งสิ่งดีที่พระเยซูกระทำเมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งแรกจะถูกทำให้สำเร็จในที่สุด และก็มีอีกความหมายเช่นกันว่า ผู้เชื่อทุกคนมีหน้าที่ประกาศการเสด็จมาในอนาคตของจอมราชาเมื่อเขาออกไปในโลกนี้พร้อมกับพระกิตติคุณ ดังนั้น เราจึงร้องบอกประชาชนให้เตรียมพร้อมสำหรับวันที่พระคริสต์จะเสด็จมา แต่กระนั้น ในฐานะผู้เชื่อ แน่หนอนเราชื่นชมยินดีกับสิทธิพิเศษที่เรามีพระคริสต์เป็นเจ้าชีวิตของเรา ดังนั้น เราจึงดำเนินชีวิตภายใต้การครองราชย์ของพระองค์ในปัจจุบัน แต่ถึงรอยวันที่เราจะเห็นแผ่นดินของพระองค์เป็นจริงขึ้นมามีอย่างเต็มบริบูรณ์ด้วย ไม่ใช่เพียงเพื่อตัวเราเอง แต่จริง ๆ แล้วเพื่อทุกสิ่งทีพระองค์ทรงสร้างขึ้นเช่นกัน

—ดร. ไชมอน ไวเวิร์ต

จึงไม่น่าแปลกใจที่คนิวส่วนใหญ่ในศตวรรษแรกหันหนีไปจากพระเยซู เพราะว่าอาณาจักรที่พระองค์บรรยายไม่ได้ดูเหมือนอาณาจักรที่พวกเขาคาดหวังและต้องการเลย พวกเขาคาดหวังกษัตริย์และราชอาณาจักรที่จะมาว่าจักรวรรดิโรมและปลดปล่อยชาวยิวจากการกดขี่ของชาวโรมัน เมื่อพระเยซูไม่แสดงความสนใจใด ๆ ที่จะเป็นกษัตริย์ในลักษณะนั้น คนยิวมากมายจึงหันหลังให้และเดินจากพระองค์ไปตามที่เราเห็นในลูกา 17:20-25 และยอห์น 6:60-69

และแน่นอน การปฏิเสธนี้ในที่สุดก็นำไปสู่การที่พระเยซูถูกประหารชีวิต แต่เหตุการณ์พลิกผันอันยิ่งใหญ่ในพระกิตติคุณก็คือ การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูโดยการถูกตรึงบนกางเขนนั้น เป็นที่สุดของปฏิกิริยาต่อความเป็นกษัตริย์ของพระองค์ ขณะเดียวกันก็เป็นชัยชนะของความเป็นกษัตริย์ และอาณาจักรของพระองค์ เพราะการสิ้นพระชนม์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์เป็นหนทางของพระองค์เพื่อไปสู่ราชบัลลังก์ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์พระเจ้าพระบิดา นี่คือเหตุผลที่พระเยซูใช้เวลา 40 วัน ระหว่างการสิ้นพระชนม์ก่อนเสด็จขึ้นสู่สวรรค์เพื่อสอนสาวกของพระองค์เกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า ตามที่ลูกาได้บันทึกไว้ในกิจการ 1:3

ในมัทธิว 28:18 พระเยซูตรัสดังนี้ก่อนที่พระองค์จะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ว่า:

“สิทธิอำนาจทั้งสิ้นในสวรรค์ และในแผ่นดินโลกทรงมอบไว้แก่เราแล้ว” (มัทธิว 28:18)

อาณาจักรของพระเจ้าคือสาระสำคัญของข่าวประเสริฐที่เชื่อมโยงเหตุการณ์ทั้งหมดในชีวิตของพระเยซูเข้าด้วยกันในพระกิตติคุณ พระกิตติคุณได้ประกาศข่าวประเสริฐที่ว่าพระเจ้าได้ทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์ และว่าอาณาจักรของพระองค์ได้มาถึงแล้วในพระเยซูคริสต์ และชีวิตแห่งชัยชนะของพระเยซูทำให้เรามั่นใจว่า วันหนึ่งพระองค์จะกลับมาเพื่อทำให้แผ่นดินของพระองค์สำเร็จบริบูรณ์ และนำพระพรทั้งสิ้นมาสู่เราอย่างเต็มขนาด

ความหลากหลาย

เท่าที่ผ่านมาในบทเรียนนี้ เราได้ศึกษาลักษณะทางวรรณกรรมของพระกิตติคุณ ได้ตรวจสอบดูสถานภาพของพระกิตติคุณในคริสตจักร และเราได้พิจารณาความเป็นเอกภาพของพระกิตติคุณทั้งสี่ ถึงตรงนี้เราก็พร้อมแล้วที่จะกล่าวถึงความหลากหลาย ซึ่งทำให้พระกิตติคุณแต่ละเล่มแตกต่างกัน

เราได้เห็นแล้วว่า พระกิตติคุณทั้งสี่นำเสนอเรื่องราวเดียวกันเกี่ยวกับการมาถึงของอาณาจักรของพระเจ้า แต่พระกิตติคุณแต่ละเล่มนำเสนอด้วยวิธีของตนเอง เราจะศึกษาความหลากหลายในสองประเด็นหลัก หนึ่ง เราจะศึกษาความยากลำบากที่ปรากฏชัดเจนบางประการในการลงความเห็นว่าบันทึกต่าง ๆ ในพระกิตติคุณนั้นสอดคล้องกัน และสอง เราจะศึกษาจุดเน้นเด่นชัดของพระกิตติคุณแต่ละเล่ม เราจะเริ่มด้วยความยากลำบากที่ปรากฏชัด

ความยากลำบากที่ปรากฏชัด

เมื่อเราอ่านพระกิตติคุณ ความประทับใจเหลือล้นก็คือ แต่ละเล่มช่างคล้ายคลึงกันยิ่งนัก แต่แม้กระนั้น ก็ยังมีหลายจุดที่บันทึกในพระกิตติคุณดูเหมือนจะกล่าวถึงสิ่งที่แตกต่างกัน

แน่นอนว่าความแตกต่างส่วนใหญ่นี้เล็กน้อยมากจนมัน ไม่สามารถสรุปอย่างจริงจัง—ไม่ว่ามากหรือน้อยก็ตาม—ว่าเป็นข้อความที่ขัดแย้งกันเอง แต่ก็มีบางประการที่รบกวนจิตใจผู้อ่าน ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นสิ่งสำคัญที่เราจะศึกษาความยากลำบากที่ปรากฏชัดบางลักษณะที่สำคัญ

ลำดับเวลา

ความแตกต่างที่ชัดเจนที่สุดบางข้อเกี่ยวข้องกับลำดับเวลาของเหตุการณ์ที่ถูกบรรยายไว้ในพระกิตติคุณเล่มต่าง ๆ

ในฐานะที่เป็นเรื่องเล่าเชิงชีวประวัติ พระกิตติคุณแต่ละเล่มดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาพื้นฐานแบบเดียวกัน แต่ละเล่มเริ่มด้วยการประสูติของพระเยซู จากนั้นก็ไปที่การสิ้นพระชนม์ และในที่สุดก็เป็นการคืนพระชนม์ แต่พระกิตติคุณมักจะบันทึกเหตุการณ์อื่น ๆ ในชีวิตของพระเยซูในลำดับที่ต่างกัน เหตุผลก็คือ ผู้เขียนพระกิตติคุณบางครั้งจัดหมวดหมู่เหตุการณ์ตามลำดับความสำคัญแบบที่เป็นที่ยอมรับได้ในศตวรรษแรก แต่อาจไม่ตรงกับความคิดของผู้อ่านในปัจจุบัน แทนที่จะดำเนินเรื่องอย่างเคร่งครัดตามความสำคัญเชิงลำดับเวลา บางครั้งผู้เขียนพระกิตติคุณก็จัดเรียงเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยอิงประเด็นหรือลักษณะทางภูมิศาสตร์ ตัวอย่างเช่น มาระโกเล่าเรื่องราวที่พระเยซูถูกปฏิเสธในบ้านเกิดของพระองค์เองในมาระโก 6:1-6 แต่ลูกากล่าวถึงเรื่องนี้เป็นลำดับต้น ๆ ในบันทึกของท่าน ในลูกา 4:14-30 เพื่อวางเหตุการณ์ไว้เป็นเรื่องราวของการทำพันธกิจกับสาธารณชนของพระเยซู พระกิตติคุณลูกานำเสนอเรื่องนี้อย่างโดดเด่นมากกว่าและยาวกว่าพระกิตติคุณมาระโก เพื่อเน้นประเด็นที่พระเยซูถูกปฏิเสธนั่นเอง

ผู้เขียนพระกิตติคุณนั้น ไม่ได้ให้ความสนใจ หรือนั้นเรื่องความแม่นยำในการรักษาลำดับเหตุการณ์พันธกิจของพระเยซู
 มากเท่ากับการสื่ออย่างชัดเจนถึงการมาของอาณาจักรของพระเจ้า อันพิสดารได้ในคำสอนและกิจการต่าง ๆ ของพระเยซู

การละเว้น

ความแตกต่างประการที่สองได้แก่การละเว้นข้อมูลในพระกิตติคุณเล่มใดเล่มหนึ่งหรือมากกว่าหนึ่งเล่ม ตัวอย่างเช่น ยอห์นไม่ได้กล่าวถึงการที่พระเยซูทรงริเริ่มพิธีมหาสนิทในพระกิตติคุณของท่าน การละเว้นนี้สามารถอธิบายได้หลายแนวทาง อาจเกิดขึ้นได้เพียงเพราะผู้เขียนแต่ละคนมีจุดเน้นต่างกัน หรืออาจเป็นผลมาจากการที่ผู้เขียนพระกิตติคุณที่เขียนภายหลังคนอื่นรู้สึกว่าจะไม่มีความจำเป็นที่จะต้องกล่าวซ้ำถึงสิ่งที่ปรากฏอยู่แล้วในพระกิตติคุณที่ถูกเขียนขึ้นก่อนหน้านั้น ไม่ว่าจะเป็นกรณีใดก็ตาม การละเว้นไม่ได้หมายถึงการไม่เห็นพ้องต้องกัน หรือเป็นการถกเถียงกันเองระหว่างผู้เขียนพระกิตติคุณ

ลองนึกถึงการที่คนสนทนากันโดยมีคนหลายคนร่วมวงด้วย แต่ละคนที่พูด ก็จะรู้สึกว่าไม่จำเป็นต้องกล่าวซ้ำ ทุก ๆ เรื่องที่คนอื่นได้กล่าวถึงแล้ว ตรงกันข้าม แต่ละคนก็เน้นที่จะเพิ่มเติมมุมมองเฉพาะเจาะจงของตนเองเกี่ยวกับเรื่องนั้น อาจจะโดยการเพิ่มเติมรายละเอียดใหม่และอาจจะเน้นในประเด็นที่ต่างออกไป

พระคัมภีร์ก็กระทำเช่นนี้อย่างชัดเจนเป็นครั้งคราว ตัวอย่างเช่น ใน 2 พงสาวดาร 9:29 ผู้เขียนพงสาวดารกล่าวอย่างชัดเจนว่า ท่านไม่กล่าวถึงรายละเอียดที่บันทึกไว้แล้วโดยผู้เขียนคนอื่น ๆ สิ่งนี้เกิดขึ้นอย่างน้อยอีกสามครั้งในหนังสือ 2 พงสาวดาร และเกิดขึ้นบ่อยครั้งในหนังสือ 1 และ 2 พงศักราชด้วย ฉะนั้น มันจึงไม่น่าแปลกใจที่เราจะพบว่าผู้เขียนพระกิตติคุณคนหนึ่งจะละเว้นข้อมูลสำคัญบางประการที่ถูกกล่าวถึงไว้แล้วโดยผู้เขียนอีกคนหนึ่ง

เหตุการณ์แตกต่างกัน

ความยากลำบากที่ชัดเจนและพบบ่อยประการที่สาม เป็นผลมาจากความคล้ายคลึงกันระหว่างเหตุการณ์ที่แตกต่างกันที่เกิดขึ้นในช่วงที่พระเยซูปฏิบัติพันธกิจ กล่าวคือ บางครั้งพระกิตติคุณสองเล่มดูเหมือนจะบรรยายเหตุการณ์เดียวกันด้วยวิธีต่างกัน แต่จริง ๆ แล้ว อาจจะกำลังบรรยายคนละเหตุการณ์ที่บังเอิญคล้ายคลึงกันก็ได้

สำคัญที่เราต้องระลึกเสมอว่า พระเยซูเป็นนักเทศน์ที่เดินทางไปในที่ต่าง ๆ นั่นคือ พระองค์เดินทางจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งเสมอ นอกจากนี้ พระองค์ยังกระทำการอัศจรรย์แบบเดียวกันในหลายพื้นที่ เช่นการรักษาคนมากมายที่ตาบอดหรือเป็นง่อย และแน่นอน พระเยซูตอบคำถามและคำท้าทายเดียวกันมากมายซ้ำแล้วซ้ำอีก

ยิ่งไปกว่านั้น ประชาชนก็ตอบสนองพระเยซูด้วยวิธีคล้ายคลึงกัน ในโอกาสต่างกัน ลองพิจารณาเรื่องราวที่พระเยซูได้รับการเจิมในลูกา 7:36-50 และมาระโก 14:3-9 ในลูกา พระเยซูอยู่ในบ้านของฟาริสีคนหนึ่ง แต่ในมาระโก พระองค์อยู่ในบ้านของซีโมนคนโรคนอน นี่ไม่ใช่รายงานสองฉบับที่เล่ากันเองเกี่ยวกับเหตุการณ์เดียวกัน แต่ตรงกันข้ามเป็นรายงานสองฉบับเกี่ยวกับสองเหตุการณ์ที่ต่างกัน

คำพูดแตกต่างกัน

ความยากลำบากที่เห็นชัดเจนประการที่สี่ก็คือ ความสับสนที่เกิดจากถ้อยคำที่แตกต่างกันแต่มีใจความคล้ายคลึงกัน

ในประเด็นนี้ ตัวอย่างที่ดีที่สุดได้แก่ คำเทศนาบนภูเขาของพระเยซูในมัทธิว 5:1 ถึง 7:29 และชุดคำสอนที่คล้ายคลึงกัน ในลูกา 6:17-49 ในมัทธิว 5:1 เราอ่านพบว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นบนภูเขา แต่ในลูกา 6:17 เราได้รับข้อมูลว่าเกิดขึ้นบนที่ราบ

มีอย่างน้อยสามมุมมองในการพิจารณาปัญหานี้ มุมมองแรก ทั้งมัทธิวและลูกาอาจจะกำลังกล่าวถึงคำเทศนาเดียวกันที่เกิดขึ้นในเวลาและสถานที่เดียวกัน พื้นที่ด้านตะวันตกเฉียงใต้ของทะเลกาลิลีไม่ใช่ไหล่เขาที่สูงต่ำขรุขระ แต่เป็นเชิงเขาที่ทอดยาวขึ้นไปจากทะเล บริเวณที่ลาดสูงขึ้นนี้มีพื้นที่เล็ก ๆ มากมายที่มีลักษณะเรียบเมื่อเทียบกับพื้นที่โดยรอบ ดังนั้น ภูมิศาสตร์เดียวกันจึงอาจเรียกได้ว่าเป็นทั้งภูเขา เช่นในมัทธิว และเป็นทั้งที่ราบ เช่นในลูกา ในมุมมองที่สอง นี่อาจเป็นตัวอย่างของวิธีการแบบโบราณในการเรียบเรียง “คำพูดประกอบรวม” โดยนำสิ่งที่พระเยซูกล่าวถึงในหลาย ๆ โอกาสมารวมเข้าด้วยกันเป็นหนึ่งคำเทศนา นี่เป็นเทคนิคที่นักประวัติศาสตร์โบราณนิยมใช้ ซึ่งไม่ได้เป็นประเด็นนำไปสู่คำถามด้านคุณธรรมหรือความน่าเชื่อถือแต่อย่างใด มุมมองที่สาม เป็นไปได้ว่าพระเยซูกล่าวสองคำเทศนาที่คล้ายกันอย่างมากในสองวัน ที่มีสิ่งแวดล้อมสองแบบต่างกัน คือ คำเทศนาบนภูเขา และอีกคำเทศนาหนึ่งบนที่ราบ เนื่องจากลักษณะการกระทำพันธกิจของพระเยซู จึงสมเหตุสมผลอย่างแน่นอนที่จะสันนิษฐานว่าพระเยซูน่าจะกล่าวคำสอนมากมายของพระองค์ซ้ำหลายครั้งสำหรับผู้ฟังกลุ่มใหม่ ๆ ที่ยังไม่คุ้นเคยกับคำสอนนั้น

เมื่อสังเกตวิธีการหลากหลายที่จะช่วยให้เราเข้าใจว่าความแตกต่างในพระกิตติคุณนั้นสอดคล้องกันอย่างไร เราก็สามารถมั่นใจได้ว่าพระกิตติคุณทุกเล่มเป็นพยานที่แท้จริงและเป็นเอกภาพ กล่าวถึงชีวิตและพันธกิจของพระองค์อย่างถูกต้อง แม้ดูเหมือนว่ามีรายละเอียดที่ไม่ตรงกัน แต่ความไม่ตรงกันในแต่ละจุดนี้ก็มีคำอธิบายที่สมเหตุสมผลเช่นกัน และเมื่อเรากลับพบว่าพระเยซูกล่าวคำสอนเดียวกันในโอกาสต่างกัน เราก็สามารถเห็นความสอดคล้องกันของพันธกิจและคำพูดของพระองค์ และสามารถจะประยุกต์คำสอนของพระองค์เข้ากับชีวิตของเราได้

เราได้เริ่มศึกษาความหลากหลายท่ามกลางพระกิตติคุณทั้งสี่ โดยตั้งคำถามเกี่ยวกับข้อความที่มีความยากลำบากอย่างเห็นได้ชัดแล้ว ฉะนั้น ณ จุดนี้ เราก็พร้อมที่จะศึกษาเกี่ยวกับความหลากหลายของพระกิตติคุณทั้งสี่ต่อไป โดยการสำรวจจุดเน้นเด่นชัดของแต่ละเล่ม

จุดเน้นเด่นชัด

พระกิตติคุณแต่ละเล่มถูกเขียนโดยผู้เขียนเพียงคนเดียว โดยผู้เขียนแต่ละคนได้สะท้อนมุมมองและประเด็นน่าสนใจของคนในบันทึกเรื่องชีวิตและพันธกิจของพระเยซู ด้วยเหตุนี้ จึงมีความแตกต่างระหว่างพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม การที่เราได้รู้ว่าพระกิตติคุณแต่ละเล่มได้รับการดลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้เรามั่นใจว่าเรื่องราวแต่ละเรื่องปราศจากข้อผิดพลาด และดังนั้นจึงไม่คำนึงเอง แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าจะไม่มีความแตกต่างกัน พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ใช้บุคลิกภาพ ความสนใจ และสถานการณ์การกระทำพันธกิจของผู้เขียนซึ่งเป็นมนุษย์ เพื่อที่จะกำหนดความแตกต่างเหล่านั้น ดังนั้น หากเราปรารถนาที่จะได้รับพระพรในทุกวิถีทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประสงค์จะอวยพระพรเรา เราก็ต้องพิจารณาวิธีการอันเป็นเอกลักษณ์ในการเขียนพระกิตติคุณด้วย

หลาย ๆ เหตุการณ์ในชีวิต เราพบว่าคนเราต่างกล่าวถึงความจริงอันเดียวกันในวิธีที่แตกต่างกัน ใครก็ตามที่เคยเฝ้ามองเด็กเล็ก

ๆ เล่นกัน ก็จะรู้ว่าเหตุการณ์เดียวกันสามารถถูกตีความได้หลากหลายวิธีที่สอดคล้องกัน
 เด็กแต่ละคนก็มีมุมมองของตนเองต่อสิ่งที่เขากำลังเล่นอยู่
 มีเพียงการตั้งใจฟังสิ่งที่เด็กแต่ละคนพูดเกี่ยวกับการละเล่นของเขาเท่านั้นจะช่วยให้เราสามารถปะติดปะต่อภาพของสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ๆ ได้
 เด็กคนหนึ่งอาจจะคิดว่าเรื่องเกี่ยวกับสีสันทันของการเล่น ส่วนอีกคนหนึ่งอาจสนใจที่จะบรรยายเสียงของเล่นนั้นมากกว่า
 อีกคนหนึ่งอาจจะเล่าให้ฟังอย่างตื่นเต้น พลาบว้างไปว้างมา มุมมองที่แตกต่างกันนี้หาได้ยากกันเองไม่ แต่บ่งบอกว่า
 เด็กแต่ละคนได้ค้นพบว่าบางส่วนของการเล่นนั้นน่าสนใจกว่าส่วนอื่น ๆ

ในทำนองเดียวกัน ผู้เขียนพระกิตติคุณแต่ละคนก็มีความสนใจและความห่วงใยของตนเอง
 ซึ่งถูกสะท้อนออกมาในเรื่องราวที่บันทึกในพระกิตติคุณของท่าน ไม่มีสองเรื่องราวใดที่เหมือนกันทุกประการ
 ทุกเรื่องราวในพระกิตติคุณแห่งพันธสัญญาใหม่บรรยายถึงพระเยซูองค์เดียวกัน แต่กล่าวถึงพระองค์ด้วยวิธีแตกต่างกัน
 และให้ความสำคัญกับแง่มุมพันธกิจของพระองค์แตกต่างกันด้วย

เรามีพระกิตติคุณสี่เล่ม แต่มีพระเยซูองค์เดียว แล้วเราควรจะเข้าใจเรื่องนี้อย่างไร? เอาล่ะ ก่อนอื่น
 นี่คือภูมิปัญญาของคริสเตียนยุคแรกสุดในการรับรู้ว่ามีพระเยซูเป็นบุคคลในประวัติศาสตร์ที่มีความซับซ้อน
 ก็น่าจะพอจะขมวดให้อยู่ใน “ภาพเหมือน” ภาพเดียว พระกิตติคุณก็เป็นดังภาพเหมือน
 และดังนั้นจึงเป็นที่รับรู้ว่ามีพระเยซูปรากฏอยู่ในพระกิตติคุณตามสารบบทั้งสี่เล่ม แต่ขณะเดียวกัน
 พระกิตติคุณเหล่านี้ก็นำเสนอบุคลิกภาพของพระเยซูด้วยมุมมองอันแตกต่างกันตามเหตุการณ์ต่าง ๆ
 ข้าพเจ้าจะยกตัวอย่างหนึ่งในพระกิตติคุณยอห์น โดยพื้นฐานแล้ว เราไม่เห็นคำอุปมาและการขับผีเลย
 แต่ในมาระโก พระเยซูมีลักษณะเด่นเกี่ยวกับการกล่าวคำอุปมา และการอัศจรรย์ที่ปรากฏบ่อยครั้งที่สุด
 ในช่วงต้นของพระกิตติคุณมาระโกก็คือการขับผี เอาล่ะ
 นี่คือภาพที่แตกต่างกันแต่ก็มีความกระชับชัดเจนว่าเป็นภาพพระเยซูองค์เดียวกัน
 และผู้เขียนพระกิตติคุณแต่ละคนก็มีมุมมองที่แตกต่างกันเล็กน้อยเกี่ยวกับพระเยซู ไม่ใช่แตกต่างในแง่ที่ว่า
 คนหนึ่งคิดว่าพระองค์เป็นพระคริสต์ และอีกคนหนึ่งคิดว่าพระองค์ไม่ได้เป็น
 แต่พวกเขามีจุดเน้นที่แตกต่างกันเพียงว่า จะเปิดเผยอย่างไรว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ของชาวยิว
 และในขณะเดียวกันก็เป็นพระผู้ช่วยให้รอดสำหรับมนุษย์ทั้งโลกด้วย และด้วยเหตุนี้
 พวกเขาจึงรู้จักว่ามีอิสรภาพ
 และพวกเขาก็มีเสรีภาพโดยได้รับการดลใจให้เขียนเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซูโดยเน้นแง่มุมที่ต่างกัน
 และในปริมาณที่ต่างกัน รวมทั้งวิธีการตั้งคำถาม และการให้คำตอบด้วย

—ดร. เบ็น วิทเธอรังตัน

พระกิตติคุณนั้นมีลักษณะและสาระสำคัญเด่นชัดหลายประการ แต่ในบทพยานี้
 เราจะมุ่งความสนใจที่วิธีที่พระกิตติคุณแต่ละเล่มตอบคำถามสองข้อต่อไปนี้คือ หนึ่ง พระเยซูเป็นใคร? และสอง
 เราจะติดตามพระเยซูได้อย่างไร? เราจะเริ่มด้วยการศึกษาว่าพระกิตติคุณมัทธิวตอบคำถามสำคัญสองข้อนี้อย่างไร

พระเยซูคือใครในพระกิตติคุณมัทธิว?

ในบรรดาผู้เขียนพระกิตติคุณ มัทธิวเป็นผู้ที่ใส่ใจที่สุดที่จะสื่อว่า พระเยซูคือกษัตริย์ผู้เป็นพระเมสสิยาห์ของอิสราเอล

ตามที่พันธสัญญาเดิมได้พยากรณ์ไว้ก่อนแล้ว

กลุ่มข้อความตัวอย่างเล็ก ๆ ในพระกิตติคุณมัทธิวที่กล่าวถึงความเป็นกษัตริย์ของพระเยซู ในบทที่ 2:2 โดยโหราจารย์ถามว่า พวกเขาจะไปพบ “ผู้คนที่เกิดมาเพื่อเป็นกษัตริย์ของชาวยิว” ได้ที่ไหน; และใน บทที่ 7:21-23 โดยพระเยซูในฐานะพระผู้เป็นเจ้าตรัสว่าพระองค์ไม่ได้จะยอมรับทุกคนที่เรียกพระองค์ว่า “พระผู้เป็นเจ้า” เข้าสู่แผ่นดินสวรรค์; บทที่ 20:20-28 เมื่อมารดาของอัครทูตยากอบ และยอห์น ร้องขอตำแหน่งพิเศษให้บุตรชายของเธอ เพื่อให้ได้อยู่เคียงข้างพระเยซูในอาณาจักรของพระองค์; บทที่ 25:31-46 โดยพระเยซูกล่าวคำอุปมาเกี่ยวกับการพิพากษาของพระองค์ในวันสุดท้ายในฐานะกษัตริย์; และ บทที่ 27:37 มัทธิวกล่าวถึงการประชดประชันโดยทหาร โรมัน ซึ่งได้นำป้ายไปติดไว้เหนือศีรษะของพระเยซูบนไม้กางเขน โดยป้ายนั้นกล่าวว่า “นี่คือเยซู กษัตริย์ของชาวยิว”

ในเวลานั้นเป็นที่คาดหมายกันว่า กษัตริย์ผู้เป็นพระเมสสิยาห์ของพระเจ้าจะนำอาณาจักรแห่งพระเมสสิยาห์ของพระเจ้าลงมาบนแผ่นดินโลก พระองค์จะปลดปล่อยอิสราเอลจากการเป็นเชลยและจากศัตรูของเขา พระองค์จะปกครองด้วยความชอบธรรม โดยสถาปนาสันติภาพและความรุ่งเรือง พระเยซูได้กระทำทั้งหมดนี้ แต่พระองค์มิได้กระทำในหนทางที่ชาวยิวคาดหมายไว้

ลองฟังคำพูดของพระเยซูในมัทธิว 5:17:

“อย่าคิดว่าเรามาเพื่อล้มล้างหนังสือบทบัญญัติหรือหนังสือผู้เผยพระวจนะ เราไม่ได้มาล้มล้าง แต่มาเพื่อทำให้สำเร็จครบถ้วน” (มัทธิว 5:17)

พระเยซูเข้าใจว่าชาวยิวหลายคนที่ได้เห็นพันธกิจของพระองค์จะคิดว่าพระองค์กำลังล้มล้างพระบัญญัติของพระเจ้า และล้มเหลวที่จะทำให้พระสัญญาของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิมสำเร็จ ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงตรัสอย่างชัดเจนว่าพระองค์กำลังทำให้พระบัญญัติและคำพยากรณ์สำเร็จ แม้ว่าดูเหมือนไม่เป็นไปตามนั้น

ไม่ใช่เพียงในพระธรรมตอนนี้เท่านั้น แต่ครั้งแล้วครั้งเล่า มัทธิวรายงานว่าพระเยซูได้กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามพระวจนะในพันธสัญญาเดิมสำเร็จเป็นจริง ซึ่งแสดงให้เห็นชัดว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ผู้เป็นกษัตริย์ของอิสราเอลอย่างแท้จริง

ดังนั้น จากพระธรรมมัทธิว เราจะติดตามพระเยซูอย่างไร? พระเยซูรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แบบแน่นอน ไม่ใช่สิ่งเดียวที่พระองค์กระทำ พระองค์ตรัสว่าการถือรักษาข้อบังคับในพระบัญญัติแต่เพียงภายนอกอย่างเดียวนั้น ไม่เพียงพอ พระเจ้าได้บัญชาเสมอให้ประชากรแห่งอาณาจักรของพระองค์เชื่อฟังพระองค์จากภายในจิตใจ ขว่ประเสริฐในพระกิตติคุณก็คือ อาณาจักรของพระเจ้าได้มาถึงแล้วโดยนำการอภัยโทษและความรอดมาถึงคนของพระเจ้าและมอบจิตใจใหม่อันเต็มไปด้วยความเชื่อฟังแก่เรา แล้วจิตใจของเราที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงก็ทำให้เรามีพลังและแรงจูงใจที่จะติดตามพระเยซูด้วยความเชื่อฟังที่เต็มไปด้วยความรัก การขอบพระคุณ และความชื่นชมยินดี

เมื่อเราพูดถึงการเชื่อฟังพระเจ้าจากจิตใจของเรา เราต้องเข้าใจว่า จิตใจนั้น จริง ๆ แล้ว เป็นคำที่รวมองค์ประกอบทั้งหมด ข้าพเจ้าสอนคนของข้าพเจ้าว่า คือ ตั้งแต่หัว ถึงหัวใจ และไปที่มือ

หมายถึง เราจำเป็นต้องเชื่อฟังพระองค์อย่างไร และเราจำเป็นต้องรักพระองค์อย่างไร หัว ก็คือ
 ที่ตั้งของจินตนาการ เป็นที่ตั้งต้นของความคิด และเราควรจะรักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดความคิดของเรา
 เราควรจะรักพระเจ้าด้วยความใส่ใจทั้งหมด และเราควรจะรักพระเจ้าด้วยมือและเท้าทั้งสิ้นของเรา ดังนั้น
 หัวใจไม่ได้เป็นเพียงแค่วัยะในทรวงอกของเราที่เต้นไปวัน ๆ แต่เป็นคำที่รวมองค์ประกอบทั้งสิ้นของเรา
 ดังนั้น เรารักพระเจ้าโดยการได้แสดงออกให้เห็นภายนอกหรือไม่? แน่นอน เราทำเช่นนั้น
 แต่ต้องมีความรักแบบใส่ใจด้วย เมื่อเรารักพระเจ้า เรารักพระเจ้าด้วยทุกสิ่งที่มี และข้าพเจ้าเชื่อว่าคำว่า
 “หัวใจ” เล็งถึงทุกสิ่งนั้น

—ดร. แมทธิ ฟรีดแมน

เราได้เห็นแล้วว่าพระกิตติคุณมีทิวคอบคำถามสองข้อของเราอย่างไร ต่อไป เราจะสำรวจว่าพระกิตติคุณมาระโกกล่าวอย่างไร

พระเยซูคือใครในพระกิตติคุณมาระโก?

ประการแรก ในมุมมองของมาระโก พระเยซูคือใคร? ตลอดพระกิตติคุณมาระโก
 ท่านได้เน้นว่าพระเยซูคือพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงทนทุกข์ทรมานเพื่อพิชิตศัตรูของประชากรพระเจ้า
 มาระโกได้บันทึกเหตุการณ์มากมายที่พระเยซูกระทำการอัศจรรย์ อันแสดงให้เห็นถึงฤทธานุภาพของพระองค์เหนือพลังแห่งความชั่วร้าย
 ถึงแม้พระกิตติคุณมาระโกจะสั้นกว่าพระกิตติคุณมีทธิและลูกา มาก แต่มาระโกก็บันทึกการอัศจรรย์จำนวนเกือบเท่ากัน รวมทั้งสิ้น 18
 เหตุการณ์

ตั้งแต่แรกสุดของพระกิตติคุณมาระโก เราได้เห็นว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทนทุกข์ทรมานและเป็นผู้พิชิต
 เพียงแค่ในบทแรก เราก็ได้เห็นยอห์นผู้ให้บัพติศมาพยากรณ์ถึงการที่พระคริสต์จะเสด็จมา
 และจากนั้นพระเยซูก็เริ่มพันธกิจของพระองค์กับมวลชน พระเยซูทรงรับบัพติศมา ทรงถูกทดลองในถิ่นทุรกันดาร ทรงเรียกสาวกชุดแรก
 ทรงขับผี และทรงรักษาคนมากมายให้หายจากโรคภัยสารพัด
 การได้อ่านบันทึกเหตุการณ์ที่เล่าอย่างรวดเร็วไว้และเต็มไปด้วยการกระทำกิจกรรมมากมาย แม้เพียงผิวเผิน
 ก็แสดงให้เห็นว่าพระเยซูกำลังพิชิตศัตรูของอาณาจักรของพระเจ้าอย่างทรงฤทธานุภาพ การอ่านอย่างใกล้ชิดยิ่งขึ้น
 จะช่วยให้เห็นวามะโกฉายภาพพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงทนทุกข์ทรมานตั้งแต่เริ่มแรกของพันธกิจของพระองค์เลยทีเดียว
 ดียวตัวอย่างเช่น ในมาระโก 1:12-13 เราได้อ่านเรื่องราวต่อไปนี้เกี่ยวกับการที่พระเยซูรับบัพติศมา

ทันใดนั้นพระวิญญาณทรงส่งพระองค์ไปยังถิ่นกันดาร และพระองค์ทรงถูกซาตานทดลองตลอดสี่สิบวันสี่สิบคืนที่
 ทรงอยู่ที่นี่ พระองค์ทรงอยู่กับสัตว์ป่า และเหล่าทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์
 (มาระโก 1:12-13)

พระเยซูเผชิญกับการโจมตีอันไม่หยุดหย่อนของซาตานตั้งแต่ช่วงเวลาแรกสุดของการปฏิบัติพันธกิจต่อสาธารณะ
 และภาพของพระเยซูในฐานะผู้รับใช้พระเจ้าที่ต้องทนทุกข์ทรมานนี้ก็ชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ
 ตลอดพระกิตติคุณมาระโกในขณะที่พระเยซูต้องทนทุกข์กับการถูกข่มเหงและการถูกปฏิเสธ

ดังนั้น มาระโกกล่าวว่าเราควรกระทำอย่างไรในการติดตามพระเยซู ผู้ซึ่งเป็นผู้พิชิตที่ต้องทนทุกข์ทรมาน? ในด้านหนึ่ง

พระกิตติคุณมาระโกไม่ได้บอกว่าชีวิตคริสเตียนเป็นเหมือนขนมหวาน

มาระโกบรรยายว่าการเป็นสาวกเป็นกระบวนการที่ขากลำบากและมักจะทำให้ลึบซึ้งใจ และในกระบวนการนี้

เราไม่เพียงแต่ต้องทนทุกข์เท่านั้น แต่ยังอาจกระทำผิดพลาดและล้มเหลวด้วย จริง ๆ

แล้วลักษณะเฉพาะอย่างหนึ่งของพระกิตติคุณมาระโกก็คือ

การที่ทำให้เรารู้ว่าบ่อยครั้งเพียงใดที่สาวกของพระเยซูล้มเหลวในการเข้าใจพระองค์หรือตอบสนองในความเชื่อ ในมาระโก 4:40

พระเยซูแปลกใจว่าสาวกของพระองค์มีความเชื่อบ้างหรือไม่ ในบทที่ 6:52 “จิตใจของเหล่าสาวกก็แข็งกระด้างไป” ในบทที่ 7:18

พระเยซูกล่าวโทษสาวกของพระองค์ว่าเรียนรู้ช้า เนื่องจากพวกเขาล้มเหลวที่จะเข้าใจคำสอนของพระองค์ ในบทที่ 9:18

เหล่าสาวกไม่สามารถขับวิญญาณชั่วออกได้ และในบทที่ 9:38-41 ด้วยความเข้าใจผิด เหล่าสาวกได้พยายามขัดขวางคนที่ขับผี

เพราะไม่รู้จักคนคนนั้น และในบทที่ 14 สาวกคนหนึ่งก็ทรยศพระเยซูให้แก่ทางการ อีกคนหนึ่งก็ปฏิเสธทุกความสัมพันธ์กับพระเยซู

และที่เหลือก็ได้ละทิ้งพระองค์ไป

ประเด็นที่เน้นในพระกิตติคุณมาระโกนี้ สอนเราอย่างน้อยสองสิ่งเกี่ยวกับการติดตามพระเยซู ประการแรก

เช่นเดียวกับเหล่าสาวก เราจะไม่สามารถเข้าใจพระเยซูเสมอไป จริง ๆ แล้ว เรามีแนวโน้มที่จะเข้าใจหลายสิ่งในพระคัมภีร์ผิดไป ฉะนั้น

เราจำเป็นต้องถ่อมใจลงมากพอที่จะรับรู้ว่าเราต้องเรียนรู้อีกมากมาย ส่วนหนึ่งของการรับรู้เช่นนี้ก็คือ

เราจำเป็นต้องใช้ความเชื่อเพื่อเข้าใจสิ่งที่พระคัมภีร์สอน โดยเราต้องรู้ว่า พระคำของพระเจ้าเป็นความจริง

แม้จะดูเหมือนแปลกหรือผิดสำหรับเรก็ตาม

และประการที่สอง ความยากลำบากและการทนทุกข์ทรมานเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับคริสเตียน

มีอันตรายและการล่อลวงมากมายที่จะทำให้เราหันหลังจากการติดตามพระองค์

ให้เราฟังสิ่งที่พระเยซูตรัสในมาระโก 8:34-35:

หากผู้ใดต้องการจะตามเรา มา เขาต้องปฏิเสธตัวเอง รับกางเขนของตนแบก

และตามเรา มา เพราะผู้ใดต้องการเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดพลีชีวิตเพื่อเราและข่าวประเสริฐ

ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด (มาระโก 8:34-35)

พระเยซูสอนว่าเราจำเป็นต้องสละชีวิต ยึดมั่นในพระองค์ เราจำเป็นต้องเต็มใจที่จะทนทุกข์เหมือนที่พระเยซูทน

และยืนหยัดต่อสู้กับการทดลองและการโจมตีฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ขอให้เราสังเกตอีกสิ่งหนึ่งในข้อความตอนนี้ว่า

พระเยซูมิได้เป็นเพียงแค่พระบุตร ผู้รับความทุกข์ทรมานของพระเจ้าเท่านั้น แต่พระองค์เป็นพระบุตรผู้พิชิตของพระเจ้าด้วย จริง ๆ แล้ว

พระองค์ทรงพิชิตโดยผ่านการสิ้นพระชนม์อย่างเจ็บปวด

และหากเราติดตามพระองค์อย่างสัตย์ซื่อในการทนทุกข์ทรมานเพื่อแผ่นดินของพระองค์ เราก็จะได้รับรางวัลเป็นชีวิตนิรันดร์

การทนทุกข์ทรมานส่งผลให้เรามุ่งมั่น มีความตระหนักถึงสิ่งที่สำคัญจริง ๆ เนื่องด้วยความเจ็บปวด

ทำให้เราได้ตระหนักว่าไม่ใช่ทั้งหมดที่เราจะต้องเจอ ยังมียิ่งกว่านี้อีก และเรายังมี

และดำเนินชีวิตต่อไปเพื่อสิ่งนั้น และเรายังคงวางใจพระเจ้าท่ามกลางสิ่งเหล่านี้

เพราะเรารู้ว่าความจริงที่เรามีในพระคริสต์นั้นยิ่งใหญ่กว่าความสบาย ความปลอดภัยของเรา

รวมทั้งสิ่งที่ปกป้องที่เราใส่ใจด้วย

—ดร. จอห์น แม็คคินลีย์

พระเยซูเสด็จมาในฐานะผู้รับใช้ที่ต้องทนทุกข์ทรมาน
 และใครก็ตามที่ปรารถนาจะติดตามพระคริสต์จำเป็นต้องเตรียมชีวิตและจิตใจไว้สำหรับการทนทุกข์ทรมาน
 อย่างมีนัยยะสำคัญ นี่เป็นส่วนสำคัญยิ่งเกี่ยวกับว่าพระเยซูคือใคร
 จนถึงขนาดที่ว่าเมื่อเราอยู่ในโลกอันเต็มไปด้วยความทุกข์ทรมานนี้
 ถ้าเราจะเป็นส่วนหนึ่งของพันธกิจของพระคริสต์
 เราต้องเตรียมพร้อมสำหรับความทุกข์ทรมานที่จะเกิดในชีวิตของเรา เราต้องพร้อมสำหรับความเจ็บปวด
 ไม่ใช่เพียงแค่ของเราเท่านั้น แต่ของผู้อื่นด้วยเพื่อที่เราจะโสโครกับผู้ที่โสโคร
 และยินดีเข้ารับส่วนความเจ็บปวดของเขามาเป็นของเราด้วย เราต้องเป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์นี้
 และปฏิบัติพันธกิจในบริบทดังกล่าว
 และเมื่อเราเข้ามาในโลกนี้พร้อมด้วยความเข้าใจเรื่องการทนทุกข์และการรับรู้ว่านี่คือหนึ่งในหนทางหลักที่
 พระเจ้าต้องการให้เราปฏิบัติพันธกิจเมื่อเราติดตามพระคริสต์ เราก็เริ่มที่จะเข้าใจพระทัยของพระเจ้า
 แล้วเมื่อนั้น พระเจ้าก็จะขัดเกลาเรา การทนทุกข์เช่นนี้สร้างบุคลิกภาพ สร้างความหวัง
 สร้างความเพียรพยายาม และดังนั้น
 เราจะสามารถเห็นพระเจ้าทำงานในการขัดเกลาชีวิตของเราโดยผ่านความทุกข์ทรมานได้ เท่า ๆ กัน
 หรือมากกว่าวิธีอื่น ๆ

—ดร. เค เอริก เรอนเนส

เราได้เรียนรู้เกี่ยวกับพันธกิจและมาระโกแล้ว ต่อไป
 ให้เราพิจารณาว่าพระกิตติคุณถูกตอบคำถามเกี่ยวกับพระเยซูและผู้ติดตามพระองค์อย่างไร

พระเยซูคือใครในพระกิตติคุณลูกา?

พระกิตติคุณลูกาตอบคำถาม “พระเยซูคือใคร?” โดยประกาศว่า
 พระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดผู้เปี่ยมด้วยความเมตตาของมนุษยชาติ พระเยซูนำความรอดของพระเจ้ามาถึงทั้งคนรวย และคนจน
 ทั้งผู้นำศาสนาและคนที่สังคมรังเกียจ ข่าวดังเรื่องพระเยซูมาถึงทุกคน ถึงแม้จะเป็นคนที่ไม่มีความเชื่อและถูกรังเกียจ
 ลูกาเน้นประเด็นนี้โดยใช้หลายวิธี พระเยซูให้เกียรติพี่น้องมารีย์และมารธาในยุคที่ผู้ชายมากมายมองว่าผู้หญิงด้อยกว่าตน
 ลูกาได้บันทึกคำอุปมาและเรื่องราวที่น่าเสนอเรื่องของสตรี คนป่วย และคนพิการ และแม้กระทั่งคนต่างชาติ
 ว่าคู่ควรกับการสรรเสริญและเป็นแบบอย่าง พระเยซูกล่าวสรรเสริญหญิงหม้ายคนหนึ่งที่ได้นำเงินทั้งหมดที่ตนมีมาถวายที่พระวิหาร
 ลูกาได้เล่าถึงคนเก็บภาษีซอกเลิสที่ถูกสังคมรังเกียจ
 แต่การตอบสนองของเขาต่อการทรงเรียกของพระเยซูเป็นแบบอย่างสำหรับทุกคนที่อ่านพระกิตติคุณ

ลูกา ครึ่งแล้วครึ่งเล่า ลูกาบันทึกความหวังของพระเยซูที่มีต่อคนเหล่านั้นที่ถูกสังคมปฏิเสธและมองข้าม
 เพื่อเป็นตัวอย่าง ลองฟังเรื่องราวต่อไปนี้จากลูกา 7:12-16:

เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงประตูเมือง มีคนหามศพชายหนุ่มคนหนึ่งมา เขาเป็นลูกชายคนเดียวของหญิงม่าย
 ชาวเมืองมากมาชมกับหญิงนั้น เมื่อพระองค์ทรงเห็นนางก็ทรงสงสารนางยิ่งนักและตรัสว่า “อย่าร้องไห้เลย”
 แล้วพระองค์เสด็จเข้าไปแตะโลงศพ คนหามก็ยืนนิ่ง พระองค์ตรัสว่า “พ่อหนุ่ม

เราส่งเจ้าว่าลูกขึ้นเถิด!” ผู้ตายก็ลุกขึ้นนั่งและเริ่มพูดจา
พระเยซูจึงทรงมอบเขาคืนให้มารดาคนทั้งปวงเต็มไปด้วยความเกรงกลัวและสรรเสริญพระเจ้าว่า
“ผู้เผยพระวจนะยิ่งใหญ่มาปรากฏในหมู่เรา พระเจ้าเสด็จมาช่วยประชากรของพระองค์แล้ว” (ลูกา 7:12-16)

ในช่วงศตวรรษแรกของจักรวรรดิโรมัน

หญิงหม้ายที่ได้สูญเสียลูกชายของเธอไปแทบจะไม่มีอาชีพเลี้ยงตัวเองและแทบจะไม่มีโอกาสหางานทำ
โดยการเน้นพระกรุณาของพระเยซูที่มีต่อเธอ
ลูกาชี้ให้เห็นว่าพันธกิจขององค์พระผู้เป็นเจ้าในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดนั้นมุ่งไปที่แม้กระทั่งคนยากจนและคนไร้ความช่วยเหลือ
ตามที่คนในเนื้อเรื่องนี้ได้แสดงความเห็นไว้ตอนท้าย พันธกิจของพระเยซูเพื่อช่วยคนยากจนและคนไร้กำลัง
เป็นข้อพิสูจน์ว่าพระเจ้าได้เสด็จมาเพื่อช่วยคนของพระองค์

ดังนั้น พระกิตติคุณลูกาตอบคำถามที่สองของเราว่าอย่างไร นั่นคือ เราติดตามพระเยซูอย่างไร?
เมื่อพิจารณาความห่วงใยของลูกาที่มีต่อคนยากจน สิ่งหนึ่งที่เรารู้ได้ก็คือโดยการมีความเมตตาต่อผู้อื่น
เราควรใส่ใจคนยากจนและพยายามช่วยเหลือเมื่อเขามีความจำเป็น เราควรเต็มใจที่จะมอบทรัพย์สินของ อาหาร เงินทอง และเวลา
เพื่อจุนเจือพวกเขา จริย ๆ แล้ว พระเจ้ามักจะส่งคริสตชนผู้มีใจกรุณาเพื่อตอบคำอธิษฐานของคนยากจน พระเยซูกล่าวในลูกา 12:33 ว่า:

จงขายทรัพย์สินของท่านและบริจาคแก่คนยากไร้ จงจัดเตรียมถุงเงินที่ไม่มีวันฉีกขาดไว้ให้ตนเอง
คือทรัพย์สินสมบัติในสวรรค์ซึ่งไม่รู้จักหมดสิ้น ในที่ซึ่งไม่มีขโมยมาฉกฉวย และไม่มีมอดแมลงมาทำลาย (ลูกา
12:33)

เมื่อเราติดตามพระเยซูอย่างสัตย์ซื่อด้วยการใส่ใจกับคนของพระองค์ พระองค์ก็จะให้รางวัลแก่เราเป็นมรดกนิรันดร์

และอีกวิธีหนึ่งที่เราสามารถติดตามพระเยซูก็คือ

โดยการพักสงบอย่างมั่นใจในความจริงที่ว่าพระเจ้าจะตอบสนองความจำเป็นของเราเช่นกัน ให้เราฟังถ้อยคำของพระเยซูในลูกา 12:22-31:

อย่าวิตกกังวลเกี่ยวกับชีวิตของท่านว่าจะเอาอะไรกินหรือพวงเกี่ยวกับร่างกายของท่านว่าจะเอาอะไรนุ่งห่ม... และ
อย่าใจจดใจจ่อว่าท่านจะเอาอะไรกินเอาอะไรดื่ม อย่างกังวลไปเลย... แต่จงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า
แล้วพระองค์จะประทานสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่านด้วย (ลูกา 12:22-31)

ในฐานะสมาชิกของอาณาจักรพระเจ้า เราสามารถมั่นใจว่า มหากษัตริย์ คือพระเยซูคริสต์ของเรา

จะใส่ใจเราและตอบสนองความจำเป็นของเรา

และการเน้นการวางใจในองค์พระผู้ช่วยให้รอดนี้ ก็สัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับสาระสำคัญอีกสองประการในพระกิตติคุณลูกา
นั่นคือ สันติสุขและความชื่นชมยินดี ตัวอย่างเช่น ในตอนต้นของพระกิตติคุณลูกา บทที่ 2:10-14 เราอ่านพบคำประกาศของทูตสวรรค์ว่า:

เราเนาว่าดีมา...ขอพระเกียรติสิริมิแก่พระเจ้าในที่สูงสุดและสันติสุขจงมีแก่มวลมนุษย์บนโลก (ลูกา 2:10-14)

และในอีก 22 บทหลังจากนั้น ลูกาก็จบพระกิตติคุณของท่านในลักษณะเดียวกับที่ท่านได้เริ่มต้น

ในตอนจบของพระกิตติคุณเล่มนี้ เหล่าสาวกกำลังติดตามพระเยซูและมีประสบการณ์กับความชื่นชมยินดีตามคำกล่าวที่แรกของเหล่าทูตสวรรค์ในบทที่ 2

สามครั้งในบทสนทนาในยอห์นบทที่ 20 พระเยซูตรัสว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่าน” และข้าพเจ้าไม่คิดว่าพระองค์กำลังกล่าวเป็นคำทักทาย

ข้าพเจ้าคิดว่าพระองค์กำลังกล่าวถึงสิ่งนี้เป็นรากฐานแห่งความจริง

“ถึงแม้เจ้าทั้งหลายเพิ่งผ่านเหตุการณ์เศร้าสลด

เจ้าทั้งหลายเพิ่งสูญเสียบุคคลที่เจ้ารักและไม่มีทางรู้ว่าเราจะกลับมาหรือไม่

อีกไม่นานเจ้าจะตกอยู่ภายใต้อำนาจเผด็จการของรัฐบาลโรมัน เจ้าได้ผ่านการถูกกดขี่ข่มเหงมา

และสถานการณ์จะเลวร้ายลงอีกมาก แต่เราอยากให้เจ้ารู้ว่าเรายังอยู่ที่นี้ และเมื่อเรายังอยู่ที่นี้

เราก็นำสันติสุขอันเป็นรากฐานมาให้เจ้า เราเป็นความชื่นชมยินดีของเจ้า ดังนั้น ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับชีวิตภายนอกของเจ้า ไม่ว่าอะไรจะอยู่ในชีวิตของเจ้า ถ้าเจ้ารู้จักเรา

เจ้าก็มีรากฐานสันติสุขที่แท้จริง” คำที่พระคำภีร์ใช้คือคำว่า “ชาโลม” (shalom)

ซึ่งหมายถึงการครองราชย์และการปกครองของพระเจ้าแบบองค์รวมและชอบธรรม

ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม และ “เรานำความชื่นชมยินดีมา เราไม่ได้อยู่ที่นี้เพียงเพื่อเล่าโลมใจเจ้าเท่านั้น

เราอยู่ที่นี้เพื่อนำความชื่นชมยินดีที่แท้จริงมาสู่เจ้า ความชื่นชมยินดีที่เป็นยิ่งกว่าอารมณ์ความรู้สึก

มันคือความชื่นชมยินดีที่เป็นความเข้าใจเชิงบวกว่าเราควบคุมทุกสิ่งในโลกนี้

และเราจะไม่ยอมให้สิ่งใดเกิดขึ้นแก่เจ้าโดยไม่ได้เกิดขึ้นแก่เราก่อน” พระเยซูตรัสเช่นนั้น

ข้าพเจ้าขอวิธีที่เปาโลได้กล่าวถึงเมื่อท่านพูดถึงผลของพระวิญญาณ ท่านกล่าวว่า

เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเพื่อเติมเต็มชีวิตคริสเตียน เจ้าทั้งหลายจะรักซึ่งกันและกัน

และคำถัดไปก็คือ เจ้าทั้งหลายจะมีความปลาบปลื้มใจ และข้าพเจ้าคิดว่า

สองคุณลักษณะนี้ไม่สามารถแยกจากกันได้แน่นอน เปาโลได้เพิ่มเติมอีกหกผลของพระวิญญาณ

แต่ประเด็นหลักก็คือ เมื่อความรักของพระเจ้าถูกถ่ายทอดหรือนำเข้ามาในจิตใจของเรา

การตอบสนองของเราก็คือ ข้าพเจ้าก็จะไม่ดำเนินชีวิตด้วยความเข้าใจของข้าพเจ้าเองเกี่ยวกับความจริง

ซึ่งมักเต็มไปด้วยการเยาะเย้ยถากถาง การมองโลกในแง่ร้าย และการคิดเชิงลบ

แต่เมื่อพระเยซูคริสต์สถิตกับเรา การตอบสนองแบบเดียวกันก็คือ ข้าพเจ้ามีสันติสุข

พระองค์ได้นำฤทธานุภาพแห่งการคืนพระชนม์เข้ามาสู่ชีวิตของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็มีความปลาบปลื้มใจ

มีความหวัง เพราะในพระเยซูไม่มีความพ่ายแพ้ จะไม่มีสิ่งใดที่ “ถูกแยกออกไป”

พระองค์ได้นำทุกสิ่งเข้ามาไว้ด้วยกันอย่างเป็นองค์รวมและอย่างครบถ้วนสมบูรณ์

—ดร. บิลล์ ยูรี

ลองฟังถ้อยคำที่ข้าพเจ้าของลูกาในบทที่ 24:52-53:

เขาทั้งหลายจึงนมัสการพระองค์และกลับไปที่กรุงเยรูซาเล็มด้วยความชื่นชมยินดีอย่างใหญ่หลวง และพวกเขายืนที่พระวิหารเป็นประจำ พวกเขาสรรเสริญพระเจ้า (ลูกา 24:52-53)

ในพระกิตติคุณลูกา การติดตามพระเยซูหมายถึงการขึ้นชมยินดีในความรอดของเราและในทุกพระพรที่มาจากพระเจ้า หมายถึงการพักสงบอย่างมีสันติสุขในพระองค์ การวางใจว่าพระองค์จะตอบสนองความจำเป็นทั้งสิ้นของเรา และการเต็มใจที่จะให้พระองค์ใช้เราเพื่อนำพระพรลักษณะเดียวกันนี้ไปสู่ผู้อื่น

เราได้ศึกษาแล้วว่านักทิว มาระโก และลูกาตอบคำถามที่ว่า “พระเยซูคือใคร?” และ “เราจะติดตามพระองค์ได้อย่างไร?” ต่อไปเราก็พร้อมที่จะพิจารณาว่าข้อนี้ได้ตอบคำถามทั้งสองนี้อย่างเป็นเอกลักษณ์อย่างไร

พระเยซูคือใครในพระกิตติคุณยอห์น?

ในพระกิตติคุณของท่าน ยอห์นฉายภาพพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทำให้แผนการแห่งความรอดนิรันดร์ของพระองค์สำเร็จ โดยการเนรมิตตนของพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้า ยอห์นได้บรรยายถึงความสัมพันธ์อันเป็นเอกลักษณ์ระหว่างพระเยซูกับพระบิดาของพระองค์ พระเยซูคือการเปิดเผยขั้นสูงสุดของพระบิดา และเป็นพระองค์เดียวที่สามารถนำชีวิตนิรันดร์มาถึงคนเหล่านั้นที่ศรัทธาในพระองค์ ตัวอย่างเช่น ในขณะที่ผู้เขียนพระกิตติคุณอีกสามคนเริ่มต้นบันทึก ด้วยการประสูติของพระเยซู หรือพันธกิจในโลกนี้ของพระองค์ แต่ยอห์นเริ่มพระกิตติคุณของท่านโดยกล่าวว่า พระบุตรของพระเจ้าได้ทำงานร่วมกับพระบิดาในการทรงสร้าง และบัดนี้ พระบิดาก็กำลังถูกสำแดงให้มนุษย์ได้เห็น โดยผ่านทางพระบุตรเพียงองค์เดียวของพระองค์

อีกวิธีหนึ่งที่ยอห์นใช้เพื่อสื่อข้อความอันเต็มไปด้วยพระสิรินี้ เห็นได้ในคำที่พระเยซูกล่าวว่า “เราเป็น” ในประโยคเหล่านี้ พระเยซูอ้างถึงพระนามแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า นั่นคือ “ยาห์เวห์” หรือฉบับแปลบางฉบับใช้คำว่า “เยโฮวาห์” ตามที่กล่าวในอพยพบทที่ 3:14 พระเจ้า พระองค์เองได้ทรงอธิษฐานว่า พระนาม “ยาห์เวห์” โดยสาระสำคัญแล้ว หมายความว่า “เราเป็น” พระเยซูอ้างถึงพระนามนี้ในยอห์น 6:35 โดยในข้อนี้ พระองค์ตรัสว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต” การอ้างถึงพระนามนี้ เราพบได้อีกในบทที่ 8:12 และบทที่ 9:5 ในวลีที่ว่า “เราเป็นแสงสว่างของโลกนี้” และในบทที่ 10:7 และข้อ 9 เราก็อ่านพบว่า “เราเป็นประตู” บทที่ 11:25 กล่าวว่า “เราคือการเป็นขึ้นมาและเป็นชีวิต” ในบทที่ 14:6 เราอ่านพบ “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต” ในบทที่ 15:1 เราอ่านพบข้อความ “เราคือเถาองุ่นแท้” และในบทที่ 8:58 พระเยซูได้ประกาศด้วยพระเดชานุภาพสูงสุดว่า “เราเป็น” ในแต่ละเหตุการณ์นี้ พระเยซูประกาศพระองค์เองว่าทรงเป็นผู้ทรงพระนามอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิม และเปิดเผยองค์พระผู้เป็นเจ้าในตัวพระองค์เอง

การที่พระเยซูเป็นศูนย์กลางของแผนการแห่งความรอดของพระเจ้าเห็นได้ชัดโดยเฉพาะในคำอธิษฐานแบบมหาปุโรหิตของพระองค์ในยอห์นบทที่ 17 ลองฟังคำอธิษฐานของพระเยซูในยอห์น 17:24:

พระบิดาเจ้าข้า

ข้าพระองค์ปรารถนาให้บรรดาผู้ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์นั้นอยู่กับข้าพระองค์ในที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่ และให้พวกเขาเห็นเกียรติสิริของข้าพระองค์ คือเกียรติสิริซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรักข้าพระองค์ตั้งแต่ก่อนที่พระองค์ทรงสร้างโลก (ยอห์น 17:24)

พระเยซูเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างความรอดของผู้ที่ติดตามพระองค์เข้ากับความรักที่พระบิดาทรงมีต่อพระบุตรตั้งแต่ก่อนการทรงสร้าง ประเด็นของพระองค์ก็คือ ความรอดของเรานั้น คือความรักที่พระบิดาทรงเทลงมาให้เหนือองค์พระเยซู

ดังนั้น ถ้าย้อนหั่นลายภาพพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้า ผู้กระทำการแห่งความรอดคนเรานั้นสำเร็จ แล้วพระกิตติคุณของหั่นตอบคำถามข้อสองของเราอย่างไร? นั่นคือ เราจะติดตามพระเยซูด้วยวิธีใด?

ในพระกิตติคุณยอห์น วิธีเบื้องต้นที่เราจะติดตามพระเยซูก็คือ โดยการได้รับความรักจากพระเจ้า และโดยการสำแดงความรักในลักษณะเดียวกันต่อกันและกัน พระเยซูได้สถาปนาแบบอย่างนี้เพื่อให้เรติดตามในหลายวิธี ตัวอย่างหนึ่งคือยอห์น 17:23-26 ในตอนนี้ พระเยซูกล่าวถึงความรักของพระบิดาที่มีต่อพระบุตรของพระองค์ นี่คือการรักนิรันดร์ที่พระบิดามีต่อพระบุตร อันเป็นสิ่งที่อยู่เบื้องหลังแผนการแห่งความรอดนิรันดร์ที่พระเยซูทรงกระทำให้สำเร็จ ดังนั้นจึงสมเหตุสมผลที่ความเป็นสาวกตามทีระบุในพระกิตติคุณยอห์น จะต้องมีความรักเป็นคุณลักษณะสำคัญ พระเยซูกล่าวแก่ผู้ที่ติดตามพระองค์ในยอห์น 13:34-35 ดังนี้:

“จงรักซึ่งกันและกัน พวกท่านต้องรักซึ่งกันและกันเหมือนที่เรารักพวกท่าน ถ้าพวกท่านรักซึ่งกันและกัน คนทั้งปวงจะรู้ว่าพวกท่านเป็นสาวกของเรา” (ยอห์น 13:34-35)

ในทัศนะของยอห์น เราติดตามพระเยซูด้วยการรักซึ่งกันและกันด้วยความรักแบบพระเยซู

ในแนวทางนี้ การสร้างสาวต้องริเริ่มและดำเนินไปในความรัก ความรักที่พระเจ้ามีต่อเราริเริ่มความเป็นสาวในเรา และความรักของพระเจ้าที่ผ่านมาทางเราไปสู่กันและกันก็คือการสำแดงความเป็นสาวของเรา สิ่งนี้ช่วยให้เราเข้าใจว่า เหตุใดยอห์นจึงกล่าวถึงตัวท่านเองในฐานะ “สาวกที่พระเยซูทรงรัก” ไม่ใช่ “สาวกที่มอบความรัก” ตลอดพระกิตติคุณของท่าน นี่เป็นเพราะยอห์นทราบ ว่า ความสามารถใด ๆ ที่ท่านมีเพื่อรักผู้อื่นนั้น ล้วนมาจากความรักอันลึกซึ้งที่พระเยซูมีต่อท่าน ผู้ติดตามพระเยซูได้รับความรักจากพระองค์ก่อน และหลังจากนั้น พวกเขาที่ถูกเรียกให้รักซึ่งกันและกัน

บางคนอาจสงสัยว่า

ความแตกต่างในลักษณะเฉพาะของพระกิตติคุณทั้งสี่จะบังชี้ในทางใดทางหนึ่งหรือไม่ว่าหนังสือเล่มนี้ไม่สอดคล้องกัน และกำลังเล่าเรื่องราวที่ขัดแย้งกันเอง แต่ข้าพเจ้าไม่คิดว่าเป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอน ข้าพเจ้าคิดว่าสิ่งที่เรามีในพระกิตติคุณทั้งสี่ก็คือ สัมมมตต่อเรื่องราวของพระเยซู ที่สอดคล้องกัน

พระกิตติคุณทั้งสี่เป็นเอกภาพในแนวคิดที่ว่า ทั้งสี่เล่มกำลังบอกเราถึงประวัติศาสตร์ของมนุษย์นี้

องค์พระผู้เป็นเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

ผู้เข้ามาในโลกนี้เพื่อช่วยคนบาปให้รอดพ้นจากความบาปและความตาย
และพระกิตติคุณแต่ละเล่มก็มุ่งไปที่พระเยซูผู้นี้จากมุมมองที่แตกต่างกัน
และมุ่งเน้นรายละเอียดที่แตกต่างกันเกี่ยวกับชีวิตของพระองค์ แต่ข้อความและมุมมองเหล่านั้น
หาได้ขัดแย้งกันเองไม่ ตรงกันข้าม ต่างสอดคล้องกันอย่างกลมกลืน

—ดร. สตีฟ โคเวน

สรุป

ในบทเรียนนี้ เราได้รับการแนะนำเรื่องการศึกษาศรีพระกิตติคุณ เราได้เห็นลักษณะเชิงวรรณกรรม และรับรู้ว่าพระกิตติคุณเป็นเรื่องเล่าเชิงประวัติศาสตร์ที่เชื่อถือได้ จากนั้น เราก็ได้พิจารณาสถานภาพของพระกิตติคุณในคริสตจักร

และได้เห็นว่พระกิตติคุณนั้นเป็นส่วนประกอบที่แท้จริงของพระวณะในพันธสัญญาใหม่
และเราก็ได้ศึกษาโดยการเปรียบเทียบพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม และได้พบว่าผู้เขียนทุกคนได้เล่าเรื่องเดียวกัน คือเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า
ถึงแม้ว่าแต่ละเล่มจะฉายภาพพระเยซูและอธิบายการเป็นสาวกด้วยวิธีเฉพาะของตนเองก็ตาม

การเข้าใจพระกิตติคุณเป็นสิ่งสำคัญยิ่งยวดสำหรับคริสเตียนทุกคน
เรามอบความเชื่อมั่นทั้งสี่ของเราในชีวิตนี้และชีวิตหน้าไว้ในพระหัตถ์ของพระเยซู ผู้ซึ่งเราไม่เคยพบหน้าต่อหน้า
ทุกสิ่งที่เราารู้เกี่ยวกับพระองค์ เราได้จ้จากพระวณะ โดยเฉพาะจากพระกิตติคุณ
หวังว่าสิ่งที่เราได้เรียนรู้ในบทพ่นานี้จะได้เตรียมเราให้สำรวจพระกิตติคุณแต่ละเล่มอย่างลึกซึ้งมากขึ้น
เพื่อที่เราจะเข้าใจว่าถ้อยคำของผู้ประกาศพระกิตติคุณแต่ละท่านส่งผลต่อความเชื่อและชีวิตของเราอย่างไร

พระกิตติคุณ

บทเรียนที่ 1

ทำความรู้จักกับพระกิตติคุณ

ดร. ฟิท อัลวินสัน (ผู้ดำเนินรายการ) เป็นผู้อำนวยการบริหารของ FORGE: City Wide Ministry to Men with Man in the Mirror และท่านยังเป็นศิษยาภิบาลผู้ก่อตั้งคริสตจักรเพรสไบทีเรียน วิลโลว์ ครีก ที่เมือง วินเทอร์ สปริงส์ รัฐฟลอริดา อันเป็นคริสตจักรที่ท่านได้รับใช้ในฐานะศิษยาภิบาลอาวุโสมาเป็นเวลา 26 ปีแล้ว ดร. อัลวินสัน ได้จบการศึกษาศาสนศาสตร์มหาบัณฑิตจากวิทยาลัยศาสนศาสตร์ทรีนิตี้เพื่อการประกาศ (Trinity Evangelical Divinity School) และจบการศึกษาพันธกิจศาสตรดุษฎีบัณฑิตจากวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป (Reformed Theological Seminary) ท่านเป็นศาสตราจารย์ผู้ดูแล วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป หนึ่งในคณะกรรมการของ “เครือข่ายสำคัญเพื่อพัฒนาชีวิต” (Key Life Network) และเป็นผู้เขียนหนังสือชื่อ “Like Father, Like Son: How Knowing God as Father Changes Men” (“พ่อเป็นอย่างไรลูกก็เป็นเช่นนั้น: การรู้จักพระเจ้าในฐานะพระบิดาเปลี่ยนแปลงมนุษย์ได้อย่างไร?”)

ดร. ริชาร์ด บอกลแฮม เป็นนักวิชาการด้านพันธสัญญาใหม่ เป็นนักเขียน และเป็นศาสตราจารย์เกียรติคุณ ณ มหาวิทยาลัยแห่งเซนต์แอนดรูว์สในสกอตแลนด์

ดร. เดวิด บาวเออร์ เป็นคณบดีคณะการตีความพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ และดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์เกียรติยศ “ราล์ฟ วูด บีสัน” ด้านการศึกษาพระคริสต์ธรรมคัมภีร์เชิงอุปนัย ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแอสบิวรี

ดร. สตีฟ โคแวน เป็นรองผู้อำนวยการศูนย์ทรัพยากรด้านคริสต์ศรัทธาพิทักษ์ และรองศาสตราจารย์ด้านปรัชญาและคริสต์ศรัทธาพิทักษ์ ณ วิทยาลัยศาสนศาสตร์เบอร์มิงแฮม

ดร. แดน โครอีนิ เป็นรองประธานด้านโครงการวิชาการเชิงกลยุทธ์และศาสตราจารย์ด้านศาสนศาสตร์ ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมคัมภีร์คovenant (Covenant Theological Seminary)

ดร. แมทท์ ฟรีดแมน เป็นศาสตราจารย์สาขาการประกาศและการสร้างสาวก ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเวสต์ลีย์

ศาสตราจารย์ ไมเคิล กิลโด เป็นรองศาสตราจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษา ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป ในเมืองจอร์แดนโค รัฐฟลอริดา

ดร. จอห์น แม็กคลินีย์ เป็นรองศาสตราจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษาและศาสนศาสตร์ศึกษา ณ วิทยาลัยศาสนศาสตร์ทัลบอด

ดร. โจนนาธาน เพนนิ่งตัน เป็นรองศาสตราจารย์ด้านการตีความพันธสัญญาใหม่ และผู้อำนวยการการวิจัยระดับปริญญาเอก ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์เซาท์เทิร์น แบปติสต์

ดร. เกร็ก เพอร์รี่ เป็นรองประธานด้านโครงการยุทธศาสตร์ ณ องค์การ “ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม” (อดีตรองศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาใหม่และผู้อำนวยการโครงการ “การริเริ่มพันธกิจในเขตเมือง” ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมคัมภีร์คovenant)

ดร. โรเบิร์ต พัลมเมอร์ เป็นรองศาสตราจารย์ด้านการตีความพันธสัญญาใหม่ ณ วิทยาลัยศาสนศาสตร์เซาธ์เทิร์น แบ๊ปติสต์

ดร. เดวิด ริดลิงส์ เป็นศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาใหม่ ณ วิทยาลัยพระคริสตธรรมเบิร์ธเอล

ดร. โธมัส ชไรเนอร์ เป็นศาสตราจารย์เกษียณยศ “เจมส์ บีเวนเนน แฮร์ริสัน” ด้านการตีความพันธสัญญาใหม่ และเป็นรองคณบดีด้านพระคริสตธรรมคัมภีร์และการตีความ ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์เซาธ์เทิร์น แบ๊ปติสต์

ดร. เค เอริก เรอนเนส เป็นศาสตราจารย์ด้านพระคริสตธรรมคัมภีร์ศึกษาและศาสนศาสตร์ ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์ทัลบอด มหาวิทยาลัยบิโอลา และเป็นประธานภาควิชาพระคริสตธรรมคัมภีร์ศึกษาและศาสนศาสตร์

ดร. สตีเวน โซคาลัส เป็นรองศาสตราจารย์ด้านคริสต์ศรัทธาพิทักษ์ และวิถีคิดแบบคริสต์เตียน ณ วิทยาลัยพระคริสตธรรมศึกษาเวสลีย์

ดร. บิลล์ ยูรี เป็นศาสตราจารย์ด้านศาสนศาสตร์เชิงระบบและเชิงประวัติศาสตร์ ณ วิทยาลัยพระคริสตธรรมศึกษาเวสลีย์

ดร. ไชมอน ไวเบิร์ต เป็นอดีตสาวกคนที่คริสตจักรเซนต์ลูค วิมเบิลดัน พาร์ค สหราชอาณาจักร และปัจจุบันเป็นรองอาจารย์ใหญ่ของวิกิลิฟี่ ฮอลส์ อ็อกซ์ฟอร์ด และผู้อำนวยการของสำนักวิชาการเทศนา

ดร. ปีเตอร์ วอลล์เกอร์ เป็นศาสตราจารย์ด้านพระคริสตธรรมคัมภีร์ศึกษา ที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมทรินิตีเพื่อการรับใช้พระเจ้า (อดีตเคยเป็นอาจารย์ด้านพระคริสตธรรมคัมภีร์ศึกษา และรองอาจารย์ใหญ่ร่วม ของวิกิลิฟี่ ฮอลส์ มหาวิทยาลัยอ็อกซ์ฟอร์ด)

ดร. เบ็น วิทเธริงตัน เป็นศาสตราจารย์ด้านการตีความพันธสัญญาใหม่ ณ วิทยาลัยศาสนศาสตร์แอสบิวรี